

LHÁŘŮV KLÍČ

Válka Červené královny

MARK LAWRENCE

LHÁŘŮV KLÍČ

VÁLKA ČERVENÉ KRÁLOVNY
KNIHA DRUHÁ

MARK LAWRENCE

TALPRESS

Copyright © 2015 by Mark Lawrence
Translation © 2017 by Martina Šímová
Map © Andrew Ashton

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-662-2

PODĚKOVÁNÍ

Mockrát děkuji všem dobrým lidem ve Voyageru, kteří umožnili vydání této knihy. Díky nim ji teď držíte v rukou.

Zvláštní poděkování patří Jane Johnsonové za její neustálou, všudypřítomnou podporu i za nedocenitelné úpravy textu.

Velký dík Sarah Chornové za cennou zpětnou vazbu z rané verze knihy.

Dále tleskám svému agentovi Ianu Drurymu i celému týmu v Sheil Land za prvotřídně odvedenou práci.

POZNÁMKA AUTORA

Pro ty z vás, kteří na knihu čekali rok, přikládám stručné shrnutí prvního dílu, *Princ bláznů*. Jednak vám osvěžím paměť a zároveň se vyhneme tomu, aby si postavy musely říkat věci, které už dávno vědí. Psát a číst něco podobného by bylo neskutečně otravné.

Níže uvádím okolnosti důležité pro budoucí vyprávění.

1. Jalan Kendeth (vnuk Červené královny) a Snorri ver Snagason (obrovský Viking) se vydali na cestu z Červené marky (severní Itálie) k Trpkému ledu (severní Norsko), spojení kletbou, která z jednoho činí stoupence světla a z druhého přívržence tmy.
2. Jalan nyní patří temnotě a každý soumrak ho navštěvuje ženský přízrak jménem Aslaug.
3. Snorri náleží světlu a každé svítání ho navštěvuje mužský přízrak jménem Baraqel.
4. Jalan se Snorrim se vydali do Černé pevnosti, aby osvobodili Snorriho ženu a přeživší dítě ze zajetí Svena Zlomeného vesla a služebníků Mrtvého krále – nekromantů, nenarozených a Edrise Deana. Záchranná mise však selhala a Snorriho rodina zahynula.
5. Jalan, Snorri a Tuttugu, tlustý, bázlivý Viking, jsou jedinými

přeživšími výpravy k Černé pevnosti. Vráť se do přístavního města Trond, kde tráví zimu.

6. Snorri získal Lokiho klíč – kouzelný předmět, jenž dokáže otevřít kterýkoliv zámek. Mrtvý král po klíči velmi touží.
7. Z nepřátel v Černé pevnosti možná přežili Edris, skupina válečníků klanu Hardassa (Rudí Vikingové) a několik ne-romantů z Potopených ostrovů.
8. Jalanova babička, Červená královna, se i nadále zdržuje v Červené marce spolu se svou starší sestrou, známou jako Tichá sestra, a znetvořeným starším bratrem, Garyem. Právě kouzlo Tiché sestry spojilo Jalana se Snorrim dohromady.
9. Několik mocných jedinců vládoucích magií manipuluje s událostmi v Roztříštěné říši. Často představují vedoucí zájmy za některým ze stovky říšských trůnů. Mrtvý král, Modrá dáma, ledová čarodějnice Skilfar a snový čaroděj Saracén jsou čtyři z nich. Skilfar a Saracéna Jalan potkal na cestě k Černé pevnosti. Mrtvý král se ho se Snorrim několikrát pokusil zabít. Modrá dáma svádí dlouhou, tajnou válku s Červenou královnou a zdá se, že vede i ruku Mrtvého krále, přestože on sám to možná neví.

Pro mou matku Hazel

PROLOG

Dva muži v místnosti s příliš mnoha dveřmi. Jeden vysoký, oděný ve splývavém rouchu, přísný, s krutým, inteligentním výrazem ve tváři. Druhý menší, štíhlý, s divoce rozčuchanými vlasy a pestrobarevným oblečkem, z nějž přechází oči.

Ten menší se zasměje smíchem mnoha odstínů – je to zvuk, který skolí ptáka v letu a stejně snadno způsobí, že na holé větvi vyraší květy.

„Povolal jsem tě!“ Vysoký muž zatíná zuby, jako by se toho druhého snažil udržet na místě, ruce má však nečinně spuštěné podél těla.

„Pěkný trik, Keleme.“

„Ty mě znáš?“

„Znám všechny.“ Ušklíbne se. „Jsi čaroděj dveřník.“

„A ty jsi kdo?“

„Ikol.“ Jeho oděv se náhle promění, šarlatové lilie na šedém pozadí vystřídají odrané žluté kostky v modré. „Olik.“ Usměje se a jeho úsměv oslňuje a řeže jako ostří nože. „Loki, je-li libo.“

„Jsi bůh, Loki?“ Kelemova tvář zůstává kamenná. Není pobavený, rozkazuje. Jeho tvrdé, ledové oči září urputným soustředěním.

„Ne.“ Loki se otočí a pohlédne směrem k početným dveřím. „Ale ví se o mně, že lžu.“

„Volal jsem toho nejmocnějšího –“

„Ne vždycky dostaneš to, co chceš.“ Jeho hlas je skoro zpěvavý. „Ale občas dostaneš to, co potřebuješ. Dostal jsi mě.“

„Takže jsi bůh?“

„Bohové jsou tupí a nudní. Stál jsem před jejich trůnem. Sedí na něm Ódin, staroch Jednooko, a do každého ucha mu našepťává jeden havran.“ Loki se usměje. „Vždycky jsou v tom havrani. To je k popukání.“

„Potřebuju –“

„Lidé nevědí, co potřebují. Stěží vědí, co chtějí. Wodin, otec bouří, bůh bohů, tvrdý a moudrý. Hlavně tvrdý. Líbil by se ti. A dívá se, pořád se dívá, ten ti viděl věci!“ Loki se otočí, aby se rozhlédl po místnosti. „Já jsem jen šašek v síni, kde byl stvořen svět. Křepčím, žertuju, předvádím kousky, nejsem důležitý. Ale představ si... co kdybych to byl *já*, kdo tahá za nitky a nutí bohy tančit? Co kdyby se v samém jádru, když půjdeš dostatečně hluboko a odhalíš jednu pravdu po druhé... v samém srdci všech věcí... skrývala lež, jako červ svinutý uvnitř jablka, hrůzný Oroboros, stejně jako se v každém kousku tvého bytí, nehledě na jemnost řezu, skrývá tajemství lidí? Řekni, nebyl by to povedený žert?“

Kelem se tomu nesmyslu zamračí, pak rychle potřese hlavou a znovu se soustředí na svůj cíl. „To já zbudoval tuhle místnost. Vytvořil jsem ji ze svých selhání.“ Pokyne ke dveřím. Třináct jich stojí jedny vedle druhých, ve zdech jinak holého pokoje. „Jsou to dveře, které nedokážu otevřít. Můžeš odejít, ale žádné nepovolí, dokud je všechny neodemkneš. Zařídil jsem to tak.“ Komnatu ozařuje světlo jediné svíčky. Muži se pohybují, jejich stíny tančí v třepotavém plameni.

„Proč bych odcházel?“ V Lokiho ruce se objeví stříbrný pohár, přetéká vínem. Je temné a rudé jako krev. Upije z něj.

„Ve jménu dvanácti archandělů ti nařizuji –“

„Ano, ano.“ Loki nad zařikáním mávne rukou. Víno tmavne čím dál víc, až má nakonec černou barvu, která zláká oko a potom ho oslepí. Černá, která nahlodá a poskvrní lesklé stříbro. Je tak temná, že je absencí světla. A potom je z ní najednou klíč. Černý, skleněný klíč.

„Je to...“ Hlas čaroděje je lačný, dychtivý, „... s ním je otevřeno?“

„To doufám,“ řekne Loki a pohrává si s klíčem v prstech.

„Co je to za klíč? Není Acheronův? Vyhnali ho z nebes, když –“

„Je můj. Právě jsem ho stvořil.“

„Jak víš, že ty dveře otevře?“ Kelem těká očima po místnosti.

„Je to dobrý klíč.“ Loki pohlédne mágovi do očí. „Je to všeklíč. Všechny klíče, které kdy byly, jsou a budou, i každý klíč, který by mohl být.“

„Dej mi –“

„To by přece nebyla žádná zábava.“ Loki dojde k nejbližším dveřím a spočine na nich prsty. „Tyhle.“ Všechny dveře jsou dřevěné a obyčejné, ale tyto se při jeho dotyku změní na plát lesklého černého skla bez jediné vady. „Tyhle jsou záludné.“ Položí na dveře dlaň a vzápětí se objeví kolo. Po obvodu má osm zubů a je ze stejného černého skla – pyšně vyčnívá ven, jako byste jeho otočením mohli dveře odemknout a otevřít. Loki se ho ani nedotkne. Místo toho poklepe klíčem na vedlejší stěnu a celá místnost se promění. Teď má vysoké klenuté stropy, čisté linie, stěny z litého kamene a obrovské kruhové dveře ze stříbrné oceli zasazené ve stropě. Panely vsazené do zdí vyzařují světlo. Z komnaty vede chodba, táhne se dál, než oko dohlédne. Po obvodu krypty, přesně stopu od stěny, stojí třináct oblouků ze stříbrné oceli; všechny naplňuje třpytivé světlo jako tanec měsíčních paprsků na hladině. Všechny až na ten před Lokim, který je černý. Temný, křišťálový povrch roztříští světlo na drobné střípky a potom je do jednoho pohltí. „Otevři tyhle dveře, a svět skončí.“

Loki se postupně zastaví u každých dveří a dotkne se jich. „Za jedněmi z nich leží tvá smrt, Keleme.“

Čaroděj ztuhne a potom se ušklíbne. „Bůh lstí –“

„Nic se neboj,“ usměje se Loki. „Ty se ti nikdy nepovede otevřít.“

„Dej mi ten klíč.“ Kelem natáhne ruku, ale ke svému hostu neudělá ani krok.

„A co tyhle dveře?“ Loki se podívá na kruh stříbrné ocele nad jejich hlavou. „Ty ses mi pokusil zatajit.“

Kelem neodpoví.

„Kolik pokolení už žijí tví lidé tady v podzemních slujích a skrývají se před světem?“

„Nejsou to žádné sluje!“ naježí se Kelem a stáhne ruku. „Svět je otrávený. Den Tisíce sluncí –“

„ – byl před dvěma sty lety.“ Loki bezstarostně mávne klíčem ke stropu. Obrovská vrata zasténají, potom se zhoupnou na svých pantech a zasypou muže hlínou a prachem. Jsou tak tlustá, jako je člověk vysoký.

„Ne!“ Kelem padne na kolena a rukama si chrání hlavu. Usadí se na něm prach a promění ho ve starce. Podlahu pokrývá hlína plná zelených výhonků, červi se krouť a svíjí, kolem se hemží brouci a vysoko nad nimi, na konci dlouhé svislé šachty, hoří kruh modré oblohy.

„Tady. Otevřel jsem pro tebe ty nejdůležitější dveře. Vyjděte ven a napněte síly, než bude pozdě. Z východu přicházejí další osadníci.“ Loki se rozhlédne kolem, jako by sám hledal cestu ven. „Děkovat mi nemusíš.“

Kelem zvedne hlavu, vytře si prach z červených, uslzených očí. „Dej mi ten klíč.“ Jeho hlas je pouhé zakrákání.

„Budeš si ho muset najít.“

„Nařizuji ti...“ Ale klíč je pryč, stejně jako Loki. Zůstává jenom Kelem. Kelem a jeho selhání.

1

Z oblohy přšely okvětní lístky a ze všech stran zaznívalo nadšené provolávání slávy. Jel jsem na mocném válečném oři v čele nejlepšího jezdeckého oddílu kavalérie Červené marky, která se ubírala ulicí Vítězství k paláci Červené královny. Z davu vybíhaly krásné ženy a vrhaly se na mě, muži souhlasně halekali. Zamával jsem –
Buch. Buch. Buch.

Má mysl se pokusila vetkat bušení do snu. Mám dobrou představivost, a tak ještě chvíli držel pohromadě. Mával jsem urozeným dámám zdobícím balkóny a verandy. Svě bratry, kteří se tvářili, jako by spolkli citrón, jsem počastoval mužným úsměvem –
Buch! Buch! Buch!

Vysoké domy Karmínky se začaly hroutit, okolní dav řídl, tváře lidí byly náhle rozmlžené.

BUCH! BUCH! BUCH!

„K čertu.“ Převalil jsem se a z hřejivé náruče přikrývek jsem vplul do mrazivého ranního šera. „A tomuhle oni říkají jaro!“ Třásl jsem se jako osika. S námahou jsem se nasoukal do kalhot a pospíšil jsem si dolů.

Podlaha hospody U Tří seker byla posetá prázdnými džbánky, opilci, převrženými lavicemi a převrácenými stoly. Všechno bylo jako obvykle. Když jsem sešel do přízemí, Maeres čenichal kolem kostí poházených u krbu a vrtěl ocasem.

BUCH! BUCH –

„No jo! No jo! Už jdu.“ Někdo mi v noci rozrazil hlavu kamenem. Anebo jsem měl příšernou kocovinu. Ať se propadnu, jestli vím, proč by měl princ Červené marky otevírat vlastní dveře dotěrným návštěvníkům, ale hlava mě bolela tak, že bych udělal cokoliv, jen abych bušení zastavil.

Prodral jsem troskami na podlaze, překročil jsem břicho Erika Trojzubého, v němž to žbluňkalo pivem, a ke dveřím jsem došel právě ve chvíli, kdy se zatřásl pod dalším úderem.

„Krucinál! Jsem tady!“ křikl jsem co nejtišeji a zaťal zuby, když mi hlavou šlehla ostrá bolest. Chvíli jsem zápasil se závorou a konečně se mi ji povedlo zvednout. „Co je?“ S trhnutím jsem otevřel dveře. „Co?“

Předpokládám, že kdybych byl střízlivější a o něco méně rozespalý, nejspíš bych zůstal v posteli. Právě to mě napadlo, když jsem o chvíli později dostal pěstí přímo mezi oči. S kňouráním jsem zavrával, zakopl o Erikovo břicho a v příštím okamžiku už jsem seděl na zadku a zíral do tváře rozhněvané Astrid. Stála ve dveřích ve světle jitra, které bylo mnohem jasnější, než by mi bylo milé.

„Ty zmetku!“ Tyčila se nade mnou s rukama v bok. Ostré světlo kolem ní mě bodalo do očí jako třísky, její zlaté vlasy však proměnilo v malý zázrak a dokonale zdůraznilo její smyslnou postavu, díky které jsem po ní začal pošilhávat hned první den v Trondu.

„C-co?“ Sundal jsem nohy z Erikova baňatého břicha a trochu jsem se odsunul. Pořád jsem seděl na zadku. Ruce jsem měl krvavé, jak jsem se dotkl rozbitého nosu. „Anděli, miláčku –“

„Ty parchante!“ Vrhla se za mnou, paže obtočené kolem těla, a s ní dovnitř zavála zima.

„Já –“ Se slovem „parchant“ jsem nemohl nesouhlasit, ledaže bychom ho brali doslovně. Jednou rukou jsem skončil v kaluži něčeho nevábného a rychle jsem se postavil. Dlaň jsem si utřel do Maera, který sem přiběhl čmuchtat. Navzdory násilí, kterého se dopustili na jeho páníčkově, vesele vrtěl ocasem.

„Hedvika ver Sorrenová?“ V Astridiných očích plála vražda.

Dál jsem ustupoval. Možná jsem byl větší než ona, ale Astrid byla vysoká a silná a v pravačce měla páru, za níž by se nemusel stydět ani chlap. „Přece bys nevěřila pouličním klepům, sladkoušku.“ Rychle jsem popadl stoličku a dal jsem ji mezi nás. „Na tom, že mě jarl Sorren jako prince Červené marky pozval do své síně, když se dozvěděl, že jsem ve městě, přece není nic divného. Hedvika a já –“

„Hedvika a ty co?“ Chytila stoličku, kterou jsem mezi námi držel jako štít.

„My, tedy – vlastně nic.“ Sevřel jsem dřevěnou nohu o něco důkladněji. Kdybych ji pustil, dával bych jí do ruky zbraň. Dokonce i ve stavu bezprostředního ohrožení jsem v duchu zalétl k Hedvice: pohledná tmavovláška s uličnickýma očima, trochu malá, ale se všemi náležitostmi, které si jen chlap může přát. „Stěží nás představili.“

„To muselo být nějaké představování, když jarl svolal své huskarly, aby tě předvedli před soud!“

„Do prdele.“ Pustil jsem stoličku. Spravedlnost na Severu většinou znamenala, že vám zlámali žebra a vyrvali vám je z hrudi.

„Co je to tu za povyk?“ Za sebou jsem uslyšel ospalý hlas.

Ohlédl jsem se a spatřil jsem Eddu. Stála na schodech s bosýma nohama, zavinutá do kožešin z naší postele. Dole jí vykukovaly štíhlé nohy, nahoře bylo vidět sněhobílá ramena halená prameny světlých vlasů.

Neměl jsem se obracet. Nikdy nespouštějte oči z možného nepřítele. Zvlášť ne poté, co jste mu dali zbraň.

„Opatrně!“ Něčí ruka mě stlačila zpátky na špinavou podlahu.

„Co to k čertu –“ Otevřel jsem oči a viděl jsem, že se nade mnou někdo sklání. Někdo velký. „Au!“ Ten někdo mi neohrabanými prsty zašátral po bolavém místě těsně nad lící kostí.

„Jen ti vyndávám třísky.“ Někdo velký a tlustý.

„Jdi ode mě, Tuttugu!“ Znovu jsem se pokusil posadit a tentokrát se mi to podařilo. „Co se stalo?“

„Praštili tě stoličkou.“

Trochu jsem zasténal. „Na žádnou stoličku si nevzpomínám, já – AU! Co to sakra děláš?“

„Ty si možná na žádnou stoličku nevzpomínáš, ale právě ti ji vytahuju z obličej – tak buď zticha a nešij sebou. Nechceme poničit tu pěknou tvářičku.“

Potom už jsem se snažil nehýbat. Měl pravdu – pěkná tvář a šlechtický titul byly více méně mými jedinými trumfy a ani o jeden jsem nechtěl přijít. Abych nemyslel na bolest, zkusil jsem si vzpomenout, jak mě proboha mohli zbít mým vlastním nábytkem. V hlavě jsem měl prázdno. Matně jsem si vybavoval křik a ječení... pak jsem viděl, jak ležím na podlaze a někdo do mě kope... záblesk dvou žen odcházejících rukou v ruce, jedna drobná, mladá a bledá, druhá vysoká, zlatovlasá, asi třicetiletá. Ani jedna se neohlédla.

„Dobrá! Vstávej. Víc toho teď nezmůžu.“ Tuttugu mě zatahal za paži, aby mě dostal na nohy.

Motal jsem se, bylo mi špatně, hlavu jsem měl jako střep. Pořád jsem byl trochu opilý a kupodivu i mírně nadřžený.

„Tak pojď. Musíme jít.“ Tuttugu mě táhl ke dveřím, jimiž prosvítalo jasné světlo. Pokusil jsem se zapřít o paty, ale nebylo mi to nic platné.

„Kam?“ Jaro v Trondu se ukázalo být mnohem horší než třeskutá zima v Červené marce a já se mu nehodlal vystavovat víc, než bylo nezbytně nutné.

„Do přístavu!“ Tuttugu se tvářil ustaraně. „Možná to ještě stihneme.“

„Proč? Co stihneme?“ Z rána jsem si moc nepamatoval, zato jsem věděl, že Tuttugu se strachuje skoro neustále. Setřásl jsem jeho ruku. „Já jdu tak nanejvýš do postele.“

„Jestli chceš, aby tě muži jarla Sorrena našli právě tam...“

„Co je mi do jarla Sorr– aha.“ Vzpomněl jsem si na Hedviku. Vybavil jsem si ji, jak leží na kůžích v ložnici v domě svého otce, zatímco všichni ostatní stále hodují na svatbě její sestry. Viděl jsem ji na svém plášti během neuváženého dostaveníčka pod širým nebem. Zepředu mě zahřála, ale málem mi tehdy umrzl zadek. Vzpomněl jsem si, jak mě navštívila v hospodě, když se jí podařilo utéct vychovatelkám... divím se, že to odpoledne z vývěsního štítu nespadly všechny tři sekery. „Dej mi chvilku... dvě

chvilky!“ Zvedl jsem ruku, abych Tuttuga zastavil, a vyřítil se nahoru.

Když jsem vrazil do svého pokoje, chvilka mi bohatě stačila. Dupl jsem na uvolněné prkno v podlaze, sebral jsem všechny své cennosti, popadl náruč oblečení a hnal se dolů dřív, než se Tuttugu stačil poškrabat na svých tučných bradách.

„Proč do přístavu?“ V kopcích bychom se ztratili rychleji a na člun bychom nasedli v Aöeflově fjordu v osadě Hjorl ležící na pobřeží. „Přístav prohledají ze všeho nejdřív – hned jak to tu obrátí vzhůru nohama.“ Navíc nebylo pochyb, že než si v docích vyhádám cestu do Maladonu nebo Surtánu, jarlovi muži mě desetkrát najdou.

Tuttugu překročil Flokiho Puklou přilbu, který ležel rozvalený za výčepem a chrápal jako na lesy. „Snorri se chystá vyplout.“ Se sténáním se ohnul pod pult.

„Snorri? Vyplout?“ Zdálo se, že stolička mi z hlavy vytloukla víc než jen vzpomínky na dnešní ráno. „Proč? Kam pluje?“

Když se Tuttugu narovnal, v ruce držel můj meč. Celou zimu ležel schovaný v polici a byl teď zaprášený a zašlý. Nesáhl jsem po něm. Nemám nic proti tomu, nosit meč v končinách, kde si to nevyloží jako pozvánku k souboji – ale Trond takovým místem rozhodně nebyl.

„Vezmi si to!“ Tuttugu mi zbraň podával jílcem napřed.

Nevšímal jsem si ho a soukal jsem se do šatů. Byly z drsné severské příze, kousavé, ale teplé. „Odkdy má Snorri loď?“ *Ikeu* prodal, aby zaplatil naši výpravu k Černé pevnosti – alespoň na to jsem si vzpomínal.

„Nemám zavolat Astrid? Třeba tě druhá rána židlí přivede k rozumu!“ zabručel Tuttugu a hodil mi meč k nohám, zatímco jsem se soukal do bot.

„*Astrid?* ... Astrid!“ Náhle jsem to viděl zcela jasně. Polonahá Edda schází ze schodů, Astrid ji nevěřícně sleduje. Už je to dlouho, co se mi ráno tak ohromně pokazilo. Samozřejmě jsem nechtěl, aby se ty dvě potkaly za podobných okolností, ale Astrid mi nepřišla jako žárlivý typ. Popravdě řečeno si nejsem jistý, zda jsem byl jediným mladíčkem, co jí zahříval postel, zatímco její

muž obchodoval na moři. Většinou jsme se potkávali u ní doma na Arllově svahu, takže jsem s Eddou nemusel dělat kdovíjaké tajnosti. „Jak se Astrid o Hedvice vůbec dozvěděla?“ Ještě víc mě zajímalo, jak je možné, že se ke mně dostala dřív než jarlovi muži, a kolik mi v tom případě zbývá času.

Tuttugu si přejel dlaní přes obličej. Byl rudý jako řípa a navzdory jarnímu mrazíku se potil. „Hedvice se povedlo vypravit posla, zatímco její otec zuřil a sháněl dohromady své muže. Kluk dorazil tryskem ze Sorrenbrodu a začal se ptát po cizím princí. Lidé ho poslali k Astrid domů. To jsem se dozvěděl od Oláf Ryboruky, když jsem ji viděl rázovat po Karlocestě. Byla vzteky bez sebe. A tak...“ Zhluboka se nadechl. „Můžeme teď jít, protože –“

Ale já už jsem byl na nohou, proběhl jsem kolem něj a vrhl se v nezdravě jasnou náruč chladného jarního dne. Probrodil jsem se polozmrzlou, mazlavou břečkou a vyrazil směrem k přístavu. Lodní stěžně čněly kousek nad okolními domy, vysoko na nebi poletovali raci a častovali můj postup výsměšným krákáním.

2

Jestli něco nenávidím víc než čluny, pak pomyšlení na to, že mě zamorduje rozlíčený otec. Doběhl jsem do přístavu s levou botou na pravé a s pravou na levé noze a s mečem připnutým tak nízko, že mi každou chvíli podrážel nohy. Privítal mě obvyklý pohled: nábřeží se hemžilo lidmi, přestože rybáři vypluli na moře už před několika hodinami. Přístav ležel celou zimu v sevření ledu a Seveřanů jako by se s příchodem jara zmocnilo šílenství. Ne že by tu snad rozkvétaly kytky a kolem poletovaly včely jako v civilizovanějších krajích – teplota se pohybovala lehce nad bodem tání slané vody. Les stěžňů se oproti jasnému obzoru sléval v ostrou přímku, dlouhé veslice a vikinské čluny kotvily v hloučcích kolem velkých obchodních trojstěžníků z desítky zemí daleko na jihu. Všude se hemžili námořníci, kteří nakládali a vykládali, kouzlili s lanovím, o kus dál ženy rybářů proklatě ostrými noži porcovaly úlovek z minulé noci.

„Nevidím ho.“ Snorriho nebylo v davu obyčejně těžké najít – prostě jste se jen dívali vzhůru.

„Támhle!“ Tuttugu mě zatahal za ruku a ukázal k loďce, která musela být tím nejmenším člunem v celém přístavu – a byla obsazená tím největším námořníkem.

„Támhle ta věc? Vždyť se do ní nevejde ani Snorri!“ zabědoval jsem, ale stejně jsem spěchal za Tuttugem. U hlavní přístavní

stanice se strhlo pozdvižení a skoro bych přísahal, že někdo zakřičel „Kendeth!“

Předběhl jsem Tuttuga, vystřelil jsem po molu s mečem na půl žerdi a ke Snorrimu miniaturnímu člunku dorazil dlouho před tlouštíkem. Snorri se na mě podíval přes hřívu zcuchaných černých vlasů. Jeho pohled byl neskrytě podezřívavý. Ucouvl jsem.

„Co je?“ Rozhodil jsem rukama. U člověka, který vládne sekerou tak jako Snorri, musíte brát sebemenší náznak nepřátelství smrtelně vážně. „Co jsem provedl?“ Vybavoval jsem si nějaké rozepře, i když bylo nepravděpodobné, že bych měl odvahu otevřeně nesouhlasit s šest stop vysokým, svalnatým šílencem.

Snorri zakroutil hlavou a odvrátil se, aby v lodi upevnil zásoby jídla. Člun jich byl zjevně plný. Zbytek místa zabíral on.

„Ne, vážně! Praštili mě do hlavy. Co jsem *udělal*?“

Tuttugu mě se supěním doběhl; zjevně chtěl něco říct, ale sotva popadal dech.

Snorri si odfrkl. „Odplouvám, Jale. Nesnaž se mi to rozmluvit. Jen počkáme a uvidíme, kdo z nás pukne jako první.“

Tuttugu mi položil ruku na rameno a ohnul se v pase, jak jen mu to jeho bachraté břicho dovolovalo. „Jale –“ Ať už chtěl říct cokoli, jeho slova zdusilo další sípání a lapání po dechu.

„Kdo z nás pukne jako první?“ Už mi začínalo svítat. Snorriho šílený plán. Jeho odhodlání odejít s Lokiho klíčem na jih... a mé stejně pevné rozhodnutí zůstat v bezpečí Tří seker a užívat si vybrané dámské společnosti, dokud mi nedojdou peníze anebo se počasí nezlepší natolik, že bude možné uvažovat o plavbě na kontinent. Aslaug se mnou souhlasila. S každým západem slunce se vynořila z nejtemnějších hlubin mé mysli a mluvila o tom, jak je Seveřan nerozumný. Dokonce mě přesvědčila, že by bylo nejlepší, kdybychom se rozdělili a nechali ji i služebníka světla Baraqela odejít do jejich říší a odnést s sebou poslední zbytky Sestřina kouzla.

„Jarl Sorren...“ Tuttugu nasál vzduch do plic. „Jarlovi muži!“ Ukázal prstem na druhý konec mola. „Běž! Rychle!“

Snorri zamrkal a napřímil se. Vzápětí se zamračil, když na molu zahlédl houf ozbrojených huskarlů razících si cestu skrz dav. „S jarlem Sorrenem nemám žádnou při...“

„Ale Jal jo!“ Tuttugu mi dal herdu přímo mezi lopatky. Chvilí jsem vrávorál s rukama roztaženýma jako pták, udělal jsem krok dopředu, zakopl o svůj zatracený meč a sletěl přímo do člunu. Odrazil jsem se od Snorriho, což bylo jen o něco méně bolestivé než přistát na palubě nosem napřed. Naštěstí mě včas zachytil, takže jsem padl do vody na dně lodi, spíš než do moře po své levici.

„Co to, do Helje?“ Snorri zíral na Tuttuga, který se začal soukat do člunu.

„Jdu taky,“ řekl tloušťk.

Ležel jsem na boku v ledové, špinavé vodě na dně Snorriho ledového, špinavého člunu. K rozjímání nebyla ta nejlepší doba, ale stejně jsem se pozastavil nad tím, jak jsem se mohl za tak krátký čas dostat z hřejivého, slastného objetí Eddiných štíhlých údů mezi špinavou změť lodních lan na dně vlhkého člunu. Chytil jsem se malého stěžně a se zaklením jsem se posadil. Dopřál jsem si chvíli, abych popadl dech, a zároveň mi došlo, že nechápu, proč chce Tuttugu odjet s námi.

„Vylez ven!“ Snorriho očividně napadlo to samé. „Začal jsi tu nový život, Tutte.“

„A taky ten zatracený člun potopíš!“ Protože se nikdo neměl k tomu, aby začal s útekem, sám jsem se chopil vesel. Byla to pravda – Tuttuga na jihu nic nečekalo, a navíc se skutečně zdálo, že mu život v Trondu vyhovuje mnohem víc než jeho předchozí kariéra vikinského nájezdníka.

Tuttugu slezl pozadu do člunu, při otáčení se skoro svalil.

„Co to děláš, Tutte?“ Snorri se natáhl, aby ho zachytil, zatímco já jsem drapl stěny lodi, která se povážlivě zakymácela. „Zůstaň tu. Nech tu svou ženskou, ať se o tebe postará. Tam, kam mám namířeno, se ti líbit nebude.“

Tuttugu se ve stísněné loďce podíval na Snorriho. „My, undo-rethští.“ Nic dalšího neřekl, ale Snorrimu to očividně stačilo. Koneckonců byli poslední ze svého lidu. Všechno, co zbylo z Uuliskindu. Snorri odevzdaně svěřil ramena, potom se chopil vesel a mě odhodil na příď.

„Stůjte!“ ozvalo se z mola, po němž dupaly desítky nohou. „Zastavte tu loď!“

Tuttugu odvázal lano, Snorri se opřel do vesel a hladce odrazil od břehu. První z huskarlů jarla Sorrena doběhl k místu, kde jsme před chvílí kotvili. V obličeji byl brunátný a řval, abychom se vrátili.

„Vesluj rychleji!“ Zmocnila se mě panika, bál jsem se, aby se nevrhl za námi. Pohled na rozzuřené muže vyzbrojené ostrým železem na mě obvykle mívá podobný účinek.

Snorri se zasmál. „Na plavání nemají výstroj.“ Podíval se na křiklouny na břehu a jeho burácivý hlas přehlušil všechny jejich protesty. „A jestli ten chlap hodí tu sekeru, co má v ruce, přijdu mu ji vrátit osobně.“

Huskarl se zarazil se zbraní napůl vztyčenou ve vzduchu.

„To vám patří!“ zakřičel jsem, i když jsem si dal záležet, aby mě neslyšeli. „Mor na Norsheim a všechny jeho ženský!“ Zkusil jsem se postavit a zahrozit jim pěstí, ale rychle jsem si to rozmyslel, když jsem skoro sletěl do vody. Ztěžka jsem si sedl a chytil se za bolavý nos. Alespoň jsem konečně mířil na jih, a to pomyšlení mi zlepšilo náladu. Připluju domů jako hrdina a ožením se s Lisou DeVeerovou. Myšlenky na ní mě udržely při životě po cestě k Trpkému ledu, a teď když Trond mizel v závoji mlhy, jsem se k nim znovu upnul.

Zdálo se, že za ty měsíce, kdy jsem se občas zatoulal do doků a mračil se na ukotvené čluny, se ze mě stal lepší námořník. Pozvracel jsem se až tehdy, když jsme byli tak daleko od přístavu, že jsem stěží rozeznal výraz v brunátných tvářích huskarlů.

„Radši to nedělej po větru,“ poznamenal Snorri, aniž by přestal veslovat.

Dosténa jsem, a teprve potom jsem odpověděl: „*Ted'* už to vím.“

Otřel jsem si obličej od toho nejhorší. Naštěstí jsem snídal jenom ránu do nosu, a tak jsem neměl co zvracet.

„Poplují za námi?“ zeptal se Tuttugu.

Pocit náhlé radosti nad tím, že jsem unikl ze spárů strašlivé smrti, zmizel stejně rychle, jako se objevil. Půlky jsem měl stažené strachem. „Nepoplují... že ne?“ Přemýšlel jsem, jak rychle asi Snorri dovede veslovat. Pokud bychom se spolehli na plachty, náš ubohý člunek by nikdy nemohl předhonit jednu z dlouhých veslic jarla Sorrena.

Snorri pokrčil rameny. „Co jsi udělal?“

„Jeho dcera.“

„Hedvika?“ Zavrtěl hlavou a pak se zasmál. „Nejsi první chlap, kterého jí jarl vyhání z postele. Většinou mu stačilo, že vzali nohy na ramena a nikdy se nevrátili, ale princ Červené marky... to je jiná. S princem si dá možná větší námahu. Dovleče tě zpátky a dohlédne na to, že tě zavážou před Ódinovým kamenem.“

„Ach bože!“ zasténal jsem. Další pohanské mučení, o kterém jsem neslyšel. „Sotva jsem se jí dotkl. Přísahám.“ Začala se mě zmocňovat nová hrůza, cítil jsem, že se možná znovu pozvracím.

„Znamená to, že si ji vezmeš,“ řekl Snorri. „Zavážou vás. A z toho, co jsem slyšel, ses jí sotva dotkl hned několikrát, a ještě ke všemu v hodovní síni jejího otce.“

Visel jsem přes okraj člunu a chvíli něco žbrblal, než jsem se zmátořil natolik, abych položil další otázku: „Kde je naše loď?“ Už bychom u ní měli být.

Snorri vypadal zmateně. „Sedíš v ní.“

„Myslím pořádnou loď, která nás doveze na jih.“ Rozhlížel jsem se po vlnách, ale kolem jsem neviděl žádné větší plavidlo.

Popuzeně sevřel čelist, jako bych právě urazil jeho matku. „Sedíš v ní.“

„Ale no tak...“ Pod jeho chmurným pohledem jsem zakolísal. „Přece nepoplujeme přes moře až do Maladonu v tomhle člunku?“

Snorri místo odpovědi vtáhl vesla do lodi a začal chystat plachtu.

„Dobrý bože...“ Posadil jsem se a rozhlédl se přes břidlicově šedou mořskou hladinu posetou bílými skvrnami v místech, kde vítr zčeřil vzdouvající se vlny. Nešťastně jsem se krčil na přídi. Už teď jsem byl mokrý od hlavy k patě. Většinu plavby na sever jsem strávil v bezvědomí, což bylo, jak jsem teď pochopil, skutečným požehnáním. Návrat mi bylo zjevně souzeno přečkat zcela při smyslech.

„Snorri bude zastavovat v přístavech na pobřeží, Jale,“ zavolal Tuttugu ze svého místečka na zádi. „Z Křesťánu přeplujeme Karlovodu, ale jinak budeme mít zemi pořád na očích.“

„To je skutečně úleva, Tuttugu. Vždycky jsem se chtěl utopit na dohled od břehu.“

Míjela jedna hodina za druhou a zdálo se, že Severané se dobře baví. Pokud šlo o mě, choulil jsem se na přídi, bojoval se zbytky kocoviny a sténal jako malé dítě, protože hlava mě po úderu židlí bolela dvakrát víc než obvykle. Čas od času jsem si sáhl na nos, abych se ujistil, že mi ho Astrid nezlomila. Měl jsem ji rád a mrze-
lo mě, že už se nikdy nestulíme v posteli jejího manžela. Mé zálety mi nejspíš trpěla, dokud jí připadalo, že se těší mé hlavní pozornosti. Ale když jsem se zapletl s urozenou jarlovou dcerou, a ještě ke všemu veřejně, její pýcha to jednoduše neunesla. Promnul jsem si čelist a zamrkal jsem. K čertu, ta ženská mi bude chybět.

„Tumáš.“ Snorri se ke mně natáhl s otlučeným cínovým hrnkem.

„Rum?“ zvedl jsem hlavu a zamžoural na něj. Jsem velkým příznivcem takzvaných vyprošťováků a z vlastní, převážně fiktivní zkušenosti můžu říct, že námořní dobrodružství si vždycky říkají o kapku rumu.

„Voda.“

Povzdechl jsem si a narovnal jsem se. Slunce stálo vysoko na obloze, alespoň na místní poměry, a připomínalo velkou bledou kouli probleskující skrz závoj mraků. „To byla pořádná klika. Kdybys nebyl připravený vyplout, už jsem mohl být zavázaný. Nebo něco horšího.“

„Serendipita.“

„Seren – co – pita?“ Usrkl jsem vody. Chutnala hnusně, tak jak to s vodou obecně bývá.

„Šťastná náhoda,“ řekl Snorri.

„Hm.“ Barbaři by si neměli vyskakovat a používání dlouhých, složitých slov podle mého rozhodně nepatří k jejich pravomocem. „Každopádně je šílenství vyplout tak brzo zjara. Dívej! Pořád tu plave led!“ Ukázal jsem na obrovskou kru, která by klidně unesla malý dům. „Z naší kocábky toho moc nezbude, jestli do jedné narazíme.“ Doplazil jsem za ním ke stěžni.

„Tak mě radši neruš při kormidlování.“ Jako by chtěl dokázat, že má pravdu, rychle stočil loď doleva, a já se na poslední chvíli vyhnul smrtícímu kusu ráhnoví, který prosvištěl jen kousek nad mou hlavou.

„Kam ten spěch?“ Teď když zmizelo pokušení v podobě tří

krásných žen padlých za oběť mému kouzlu, byl jsem připraven vyslechnout si Snorriho důvody k náhlému odjezdu. Pomstychtivě jsem se rozhodl použít v další větě slovo „precipitační“, abych se mu odměnil za jeho výřečnost.

„Už jsme o tom mluvili, Jale! Až do smrti!“ Snorri sevřel čelist a zařal svaly.

„Řekni mi to ještě jednou. Podobné záležitosti jsou na moři jasnější.“ Čímž jsem myslel, že jsem ho poprvé neposlouchal, protože se mi zdálo, že se mě všemožnými způsoby snaží vylákat z tepla mé hospody a z Eddina objetí. Edda mi bude chybět, bylo to sladké děvče. A taky pořádná ďáblice, když už jsme u toho. Často mi přišlo, že jsem pro ni jen exotické povyražení z kopýtká, spíš než aby to bylo naopak. Nikdy se slůvkem nezmínila, že by mě představila rodičům, nepadlo jediné slovo o svatbě s princem... kdybych nebyl na vrcholu blaha, má ješitnost by možná vzala za své. Seveřané jsou divní. Nestěžuji si... ale jsou divní. Kvůli těm třem divoženkám jsem strávil zimu ve stavu neustálého vyčerpání, a protože mi nehrozila okamžitá smrt, dost možná bych v tom zapadákově zůstal sedět navěky. Mohl jsem dožít jako znavený, zato šťastný majitel trondské hospody. „Řekni mi to ještě jednou, a už o tom nikdy nepromluvíme!“

„Říkal jsem ti to už stokr–“

Rychle jsem se naklonil přes palubu, jak se mi znovu zvedl žaludek.

„No dobrá!“ Snorri zvedl ruku, aby mě přidržel. „Jen když mi přestaneš zvracet po celé lodi...“ Na chvíli se vyklonil, aby člun vyrovnal svou vahou, a potom se posadil zpátky. „Tuttugu!“ Přiložil si dva prsty k očím, čímž mu naznačil, že má dávat pozor na led. „Ten klíč.“ Snorri si poplácal kabátec z ovčí vlny v místě těsně nad srdcem. „Nedostali jsme ho lacino.“ Tuttugu si odfrkl. Sám jsem potlačil zachvění. Dal jsem si záležet, abych zapomněl na všechno ode dne, kdy jsme vytáhli paty z Trondu a vydali se k Černé pevnosti, až do našeho návratu. Naneštěstí mým vzpomínkám většinou stačí náznak nebo dva, a začnou prosakovat zpátky na povrch. Zvlášť skřípění železných pantů, jak jedny dveře po druhých podléhaly vůli nenarozeného Kapitána a tomu zatracenému klíči, mě budilo ze sna častěji, než by mi bylo milé.

Snorri na mě upřel svůj obvyklý pohled: upřímný a odhodlaný, takový, který vás ponouká, abyste s ním vyrazili na další šílené dobrodružství, které měl zrovna v plánu – samozřejmě jen na chvíli, dokud se vám nevrátil selský rozum. „Mrtvý král ho bude chtít zpátky. A pasou po něm i ostatní. Led nás držel v bezpečí, stejně tak zima a sníh... ale když se teď přístav otevřel, klíč musí pryč. Trond by ho nezadržel.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Bezpečí je to poslední, na čem ti záleží! Aslaug mi pověděla, co se s tím klíčem doopravdy chystáš udělat. Všechny ty řeči, že ho doneseme mé babičce, byl jeden velký nesmysl.“ Snorri přimhouřil oči. Pro jednu jsem pod jeho pohledem nezakolísal. Měl jsem za sebou hrozný den, čekala mě nesnesitelná plavba přes moře a podrážděnost mi dodala odvahu. Nedal jsem si pokoj. „Tak co! Nemám pravdu?“

„Červená královna by ten klíč zničila,“ řekl Snorri.

„Dobře!“ Skoro jsem zakřičel. „Přesně to by se s ním *mělo* udělat!“

Snorri pohlédl na své ruce, které mu ležely v klíně dlaněmi vzhůru – byly velké, zjizvené, plné mozolů. Černé vlasy zcuchané prudkým větrem mu na chvíli úplně zakryly obličej. „Najdu ty dveře.“

„Prokrista! To je to poslední místo na světě, kam bychom klíč měli brát!“ Pokud skutečně existovala brána do smrti, každý rozumný člověk by se jí vyhnul. „Jestli mě dnešní ráno něco naučilo, pak to, že s otvíráním dveří musíš být velmi opatrný.“

Snorri na to nic neřekl. Mlčel. Nehýbal se. Dlouhou dobu bylo slyšet jen plachtu třepotající se ve větru a šumění vln tříštících se o lodní kýl. Věděl jsem, jaké myšlenky se mu honí hlavou. Sám jsem je nedokázal vyslovit, vyschlo by mi v ústech. Nemohl jsem je popřít, a i kdyby, nezpůsobilo by mi to ani zdaleka takovou bolest jako jemu.

„Dostanu je zpátky.“ Upřeně se mi zadíval do očí. Na jediný úder srdce jsem uvěřil, že by to skutečně mohl dokázat. Chvěl se mu hlas, celé jeho tělo se třásl, i když jsem nepoznal, kolik z toho je zármutek a kolik hněv.

„Najdu ty dveře. Odemknu je. A dojdou si pro svou ženu, své děti i svého nenarozeného syna.“

3

„Jale?“ Někdo mě držel za rameno a třásl se mnou. Natáhl jsem se, abych si Eddu přitáhl blíž k sobě, jen abych zjistil, že jsem se prsty zapletl do rozcuchaného zrzavého houští Tuttugových mastných, prosolených vousů. Okamžitě jsem si vzpomněl, kde jsem, a nešťastně jsem zasténal. Mé zoufalství ještě prohloubilo divoké houpání, jak náš ubohý člunek poskakoval po vzdutých vlnách.

„Co je?“ Nezdál se mi kdovíjak dobrý sen, ale rozhodně byl lepší než tohle.

Tuttugu mi vrazil půlku černého vikinského chleba tvrdého jako cihla, jako bych snad dokázal pozřít jediné sousto. Odmítl jsem ho mávnutím ruky. Pokud byly Seveřanky zlatým hřebem zdejších krajin, severská kuchyně zaujímal opačný konec škály. Pravda, s rybami a jednoduchými pokrmy jste nemohli šlápnout vedle, i když jste si museli dávat pozor, aby vám je nevnutili syrové, napůl shnilé a páchnoucí hůř než mrtvola. A tomu prosím říkali „delikatesa“... jídlo někde na půl cesty mezi syrovým a hnijícím, to je mi, panečku, dobrota! Masu – tomu málu, co jste našli, většinou se zuby nehty drželo strmých severních strání – jste mohli věřit, pokud vám ho opekli na otevřeném ohni. Všechno ostatní byla katastrofa. Ostatní jedlé věci Seveřané většinou přeměnili na takřka nepoživatelné, když k nim přidali směs soli, nakládané zeleniny a nějakých sušených odpadností, o jejichž pů-

vodu nechci nic vědět. Například velrybí maso konzervují tak, že se na něj vymočí! Má osobní teorie zní, že dlouhá historie vzájemných nájezdů a rabování je dohnala k tomu, aby vyvinuli jídlo tak odporné, že ho nikdo nebude chtít ukrást. Tak měli alespoň jistotu, že ať už nepřítel odnese cokoliv – ženy, děti, kozy, zlato – oběd zůstane nedotčený.

„Blížíme se k Oláfheimu,“ řekl Tuttugu a znovu mě vytrhl z mé letargie.

„Cože?“ zakoktal jsem a zvedl jsem se dost na to, abych viděl přes okraj lodě. Zdánlivě nekonečnou, nehostinnou linii vlhkých černých útesů chráněných vlhkými černočernými skalisky nahradilo ústí řeky. Po obou stranách strměly hory, ale v jednom místě řeka vymlela údolí s travnatými kopci, kde se pásly kozy, a nechala za sebou malou nivu obklopenou strmými srázy. Právě v ní hnízdl malý přístav.

„Je lepší netrávit noc na moři,“ řekl Tuttugu a ukousl si chleba, „když jsme tak blízko u břehu.“ Pohlédl na západ, kde se slunce pomalu klonilo k obzoru. Rychle na mě mrkl a potom se věnoval jídlu, ale já poznal, co si myslí: nechtěl se mnou být v jedné lodi, až mě při západu slunce navštíví Aslaug.

Snorri nás navedl přes ústí řeky, kterou nazval Hoenir, a pokračoval napříč proudem k přístavu Oláfheim. „Zdejší lidé jsou rybáři a nájezdníci, Jale. Oláfovcům velí jarlové Harl a Knütson, jsou to dvojčata a synové Knuta Drancovníka. Tohle není Trond. Jsou tu méně... otevření. Víc –“

„Zkrátka se dá čekat, že mi tu rozbijí hlavu na maděru, když se na ně jen křivě podívám,“ přerušil jsem ho. „Je mi to jasné.“ Zvedl jsem ruku. „Jarlovy dcery nechám na pokoji, slibuju.“ Myslel jsem to tak. Teď když jsme vyrazili na cestu, znovu jsem se začal těšit na Červenou marku. Zase budu princem, vrátím se ke starým přátelům a radovánkám a všechny ty nepříjemnosti nechám za sebou. A pokud se naše cesty rozdělí, nezbude než počkat, co se stane. Přesně, jak řekl Snorri, uvidíme, kdo z nás pukne dřív. Pouto mezi námi po událostech v Černé pevnosti zesláblo. Mohli jsme se od sebe vzdálit na pět a více mil, aniž bychom cítili nepohodlí. A jestli se Sestřina magie vydere na povrch, věděli

jsme, že důsledky nejsou smrtelné... alespoň ne pro nás. Kdyby skutečně došlo na lámání chleba, rozhodl jsem se dbát rady Aslaug. Dejme kouzlu volný průběh a nechme ji a Baraqela, ať se vrátí do svých říší. Soudě z předchozí zkušenosti to nebude nic příjemného, ale nakonec se dostaví úleva – jako když vytrhnete bolavý zub. Přirozeně udělám všechno pro to, abych se trháni vyhnul, ledaže bych musel doprovodit Snorriho na jeho výpravě a vydat se všanc smrtelnému nebezpečí. Sám jsem ho chtěl dostat do Karmínky a přesvědčit babičku, aby Sestru donutila vyvázat nás z kletby poněkud něžnějším způsobem.

Když jsme vplouvali do přístavu Oláfheim, přes vodu se k nám táhly stíny vrhané ukotvenými čluny a loděmi. Snorri svinul plachtu a Tuttugu nás navedl do volného kotviště. Rybáři nechali práce, zvedli hlavy od košů s mořskými štikami a treskami a civěli na nás. Rybářky odložily napůl smotané sítě a shromáždily se za svými muži, aby stejně jako oni sledovaly náš příjezd. Další Seveřané, kteří se činili v okolních lodích, vykoukli přes jejich okraj a něco pořvávali ve starém jazyce. Nepoznal jsem, jestli jsou to hrozby, nebo pozdrav: z vlastní zkušenosti vím, že Viking někdy zavrčí, jako by vám chtěl podříznout matku, a přitom vás srdečně vítá. Sotva jsme přirazili ke břehu, Snorri vyskočil na kraj člunu a odtud na přístavní zeď. Místní ho v mžiku obklopili jako moře dorážející na skálu. Z četného plácání po zádech a dobromyslného vrčení jsem usoudil, že nás nečeká okamžitá smrt. Několik fousáčů se dokonce jednou nebo dvakrát zachechtalo, což byl výkon sám o sobě, protože klan Oláfovců měl ty nejpůsobivější vousy, jaké jsem kdy viděl. Mnozí si pěstovali divoké houští, které vypadalo jako běžný plnovous, jemuž právě sdělili náhlé, šokující zprávy. Jiní měli vousy rozdělené na dva, tři a někdy i pět copánků hojně pokrytých železnými cvočky.

„Snorri.“ Ten muž právě dorazil. Byl vysoký alespoň šest stop a právě tak široký – za jeho břicho by se nemusel stydět ani můj otec. Jeho paže připomínaly masité kýty. Nejdřív jsem myslel, že je oděný do tenkých kůží nebo nějaké vlněné kamizoly, ale když se přiblížil, ukázalo se, že chlupy na jeho hrudi jednoduše nevěděly, kdy přestat růst.

„Borrisi!“ Snorri se prodral zástupem čumilů, aby se s ním objal. Chvilí se drželi za paže, jako by zápasili, a ani jeden neustupoval. Tuttugu přivázal člun k molu, načež ho popadly čtyři páry rukou, dva na každé straně, a vytáhly ho nahoru. Rychle jsem si pospíšil za ním, aby náhodou nedrapli i mě.

„Tuttugu!“ Snorri ho ukázal Borrisovi. „Z undorethských. Jsme možná poslední z našeho lidu...“ Odmlčel se, jako by čekal, že mu to někdo vyvrátí, ale nikdo z přítomných o dalších přeživších nevěděl.

„Mor na ty mizery z Hardassy.“ Borris si odplivl. „Mordujem je, kdykoliv nám přijdou pod ruku. Stejně jako všechny, kdo se bratříčkujou s Potopenejma vostrovama.“ Ozvaly se výkřiky a souhlasné mumlání, a když někdo pronesl slovo „nekromant“, odplivlo si i několik dalších mužů.

„Mor na Hardassany!“ zahřímal Snorri. „Na to se musíme napít!“

Kolem se rozlehl jásot a dupání a vzápětí se všichni vydali směrem k chatám a síni, která stála hned u přístavu za rybárnami a přístřešky na lodě. Snorri a Borris šli jako první, drželi se kolem ramen, smáli se nějakému žertu, zatímco já, jediný princ v celé společnosti, jsem klopýtal na úplném konci průvodu s hrstkou ušmudlaných smradlavých rybářů, aniž by mě kdokoliv představil.

I Trond měl nejspíš svůj typických zápach, tak jako všechna větší města, ale po chvíli jste si ho ani neuvědomovali. Jediný den strávený na moři, kde vane čistý, lehce slaný vzduch Atlantijského oceánu, stačil na to, abych znovu začal ohrnovat nos nad svými bližními. Oláfheim páchl rybinou, stokami, shnilými rybami a nevydělanými kůžemi. Zápach byl čím dál horší, jak jsme se plahočili bludištěm nízkých srubů s drnovou střechou. Visely u nich sítě a pod přístřešky při stěnách chatek na závětrné straně čekalo dřevo na topení.

Velká síň Oláfheimu byla menší než předsálí paláce mé babičky. Šlo o napůl dřevěnou stavbu, zateplenou nánosem bláta, které vrazili do každé škvíry a záhybu, jimiž by se dovnitř mohl prodrat vítr. Střechu pokrývaly dřevěné šindele, po přestátých zimních bouřích poněkud chatrné.

Nechal jsem Seveřany, ať jdou napřed, a sám jsem se otočil zpátky k moři. Obloha byla jasná a šarlatové slunce na západě pomalu klesalo k obzoru. Zima v Trondu byla dlouhá a mrazivá. Neustále jsem ležel zabalený v kožešinách; nejspíš jsem v nich strávil víc času, než bylo rozumné, ale popravdě řečeno, většina Severu dělá to samé. Noc někdy trvá i dvacet hodin, a i když konečně přijde den, nikdy se neoteplí natolik, abych si neřekl „seru na to“ – zkrátka otevřete dveře, obličej vám zmrzne tak, že nemůžete mluvit, ale stejně ucedíte hrdinné „seru na to“, načež se otočíte a vrátíte, tma na Severu se zkrátka musí přečkat. Za nejtemnějších dnů celého roku jsou svítání a soumrak tak blízko u sebe, že kdybychom byli se Snorrim ve stejné místnosti, Aslaug s Baraqelem by se nejspíš potkali. Ještě kousek na sever, a setkání by bylo nevyhnutelné, protože tam se den vytrácí v pouhé nic a stává se z něj předlouhá noc, která trvá týdny. Ne že by setkání Aslaug s Baraqelem bylo dobrý nápad.

Aslaug se zavrtěla v koutku mé mysli. Šarlatové slunce se ještě nedotklo mořské hladiny, ale voda pod ním byla krvavě rudá a já jsem zaslechl zvuk jejích kroků. Vzpomněl jsem si, jak Snorrimu pokaždé ztemněly oči, když ho přišla navštívit. Dokonce i jejich bělmo zahalil stín, na chvíli bylo vidět jen dvě černočerné díry připomínající jámy do nekonečné noci, z níž začnou co nevidět prýštit netušené hrůzy. To jsem však přičítal nesourodosti jejich povah. Já viděl při Aslaužiných návštěvách vždycky jasně. Pokaždé jsem se ujistil, že budeme sami a nikdo nás nebude rušit. Snorri o ní mluvil jako o lhářce, o svůdkyni, jejíž slova mohou proměnit děsy v neodbytnou myšlenku. Podle mě byla milá, i když občas zašla příliš daleko a na mém bezpečí jí rozhodně nezáleželo tak jako mně.

Když mě navštívila poprvé, překvapilo mě, jak moc se podobá stvoření z bájí, které mi vyprávěl Snorri. Pověděl jsem jí to a ona se mi vysmála. Řekla mi, že lidé vždycky vidí to, co čekají, ale že skutečná pravda leží mnohem hlouběji. „Svět utváří lidské touhy a obavy. Válka naděje proti děsu vedená na půdě, již člověk sám učinil tvárnou, přestože dávno zapomněl jak. Všichni lidé i jejich činy stojí na hroudě hlíny, čekají, až je někdo zformuje a přetvoří,

až je strach čerpající z temného nitra jejich duše promění ve zrůdu a oni rozetnout svět vedví.“ Takhle se mi představila.

„Princi Jalane.“ Aslaug vystoupila ze stínů vrhaných síní. Lnuly k ní jako temné pavučiny odmítající stáhnout své chtivé prsty. Ve chvíli, kdy slunce políbilo obzor, se vymanila z jejich sevření. Nikdo by si ji nespletl se ženou, přestože měla ženskou podobu a nosila ji zkušeně. Její tělo bylo bledé jako kost namočená v inkoustu, který pronikl do každého póru, odhalil její jádro, vyplnil každou její puklinku a záhyb černotou. Pohlédla na mě bezbarvýma, vášnivýma očima. Její překrásný, štíhlý obličej rámoval vodopád tmavě hnědých, lesklých vlasů, které jí spadaly na ramena v nepřírozeně bujných vlnách a loknách. Svým půvabem připomínala smrtící kudlanku a zároveň nelidskou krásu řeckých soch. Možná to byla jen maska, ale přesvědčila mě. Pokud jde o záležitosti těla, snadno se dám svést na scestí. „Jalane,“ řekla znovu a přecházela kolem oděná v cáry temnoty.

Neodpověděl jsem, ani jsem se neohlédl, abych se na ni podíval. Od moře přicházeli další a další vesničané přilákaní smíchem a jásáním ozývajícími se z hodovní síně. Aslaug spatřit nemohli, ale kdyby viděli, jak se točím dokola a mluvím jen tak do větru, nevypadalo by to nejlíp. Seveřané jsou pověřčivá sebranka, a když uvážím, čeho všeho jsem byl za poslední měsíce svědkem, vůbec se jim nedivím. Avšak pověry mívají často ostrý konec a já bych nerad, aby mě na něj nabodli.

„Co děláš tady v divočině se všemi těmi páchnoucími venkovany?“ Aslaug se objevila za mým levým ramenem a rty se téměř dotkla mého ucha. „A proč“ – její hlas náhle zdrsněl, přimhouřila oči – „je tu ten zasvěcenec světla? Cítím ho. Chystal se odjet...“ Naklonila hlavu. „Jalane? Ty jsi šel s ním? Následoval jsi ho jako poslušný psík? Vždyť jsme o tom mluvili, Jalane. Jsi princ, muž královské krve, jeden z dědiců trůnu Červené marky!“

„Jedu domů,“ zašeptal jsem, sotva hýbaje rty.

„Své krásy jsi nechal za sebou?“ Vždycky mluvila lehce ne-souhlasným tónem, když došlo na mé avantýry. Očividně byla žárlivý typ.

„Už bylo na čase. Začínaly být dotěrné.“ Promnul jsem si ob-

ličej. Tuttugu se snažil, ale možná se mu nepovedlo odstranit úplně všechny třísky.

„Tím líp. Jakmile budeš v Červené marce, začneme ti čistit cestu na královský trůn.“ Tvář jí rozjasnil úsměv, zatímco slunce na šarlatové obloze za ní zakoušelo smrtelné křeče.

„Tedy...“ Pohl jsem rty, jak jsem tiše opakoval její slova. „Na vraždy moc nejsem. Ale kdyby se všichni mí bratraci nešťastnou náhodou zřítili z útesu, nespalo by se mi o nic hůř.“ Zjistil jsem, že se vyplatí vyhovět jejím rozmarům. Nad každým neštěstím, které by postihlo mé drahé bratránky – hlavně tři nebo čtyři z nich – bych si škodolibě zamnul ruce, ale na skutečně smrtící hry s nožem a jedem, které praktikovali u některých dvorů, jsem neměl žaludek. V mých představách cestu na trůn dláždila především řádná dávka patolízalství a protežování okořeněná příběhy o hrdinských skutcích a zvěstmi o mém géniu. Jakmile se stanu královniným miláčkem a babička mě nespravedlivě jmenuje svým dědicem, půjde jen o to, počkat, až tu starou čarodějnici raní mrtvice, a pak si budu moct vesele vládnout!

„Uvědomuješ si, že Snorri začne brzy osnovat tvou zkázu, Jalane?“ Objala mě kolem ramen. Její dotyk byl chladný, ale zvláštním způsobem vzrušující, plný lahodných možností, které nabízí jen noc. „Však víš, co mu Baraqel poradí. Radil ti to stejné, když jsem dlela se Snorrim.“

„Snorrimu důvěřuju.“ Kdyby mě chtěl zabít, dávno by to udělal.

„Ale jak dlouho ještě, princi Jalane? Jak dlouho mu ještě budeš důvěřovat?“ Rty se teď skoro dotýkala těch mých, kolem hlavy jí zářily poslední paprsky zapadajícího slunce. „Nevěř světlu, princi Jalane. Hvězdy jsou pěkné, ale prostor mezi nimi je nekonečný a skýtá temný příslib.“ Její stín za mnou téměř splynul s tím mým, slyšel jsem zašustění, jak se jedna pavoučí noha otřela o druhou. „Kdyby se vrátil do Karmínky s tvým tělem, vysloužil by si vděk v mnoha kruzích, z mnoha důvodů...“

„Dobrou noc, Aslaug.“ Zaťal jsem, co se zatnout dalo, a potlačil jsem zachvění. V posledních okamžicích těsně před setměním skoro ztratila svou lidskou podobu, jako by její pravá tvář na jediný úder srdce převládla nad jejím přestrojením.

„Střez se ho!“ Pak ji stíny stáhly s sebou a vnořily se do soumraku, jenž pomalu přešel v noc.

Otočil jsem se, abych následoval místní do jejich slavné síně. Po setkání s Aslaug jsem byl pokaždé o něco méně shovívavý k upoceným venkovanům a jejich hrubým, nicotným životům. A možná bych si měl na Snorriho dát skutečně pozor. Koneckonců mě skoro opustil ve chvíli největší nouze. Jediný den navíc, a čekaly by mě všechny hrůzy, které jen zavazování nebo nějaká ještě horší vikinská spravedlnost můžou nabídnout.

4

Hodovní síň rozdělovaly tři dlouhé stoly nyní obsazené muži a ženami s pozvednutými picími rohy a pěnícími korbely piva. Děti, kterých tu bylo nanejvýš osm nebo devět, pobíhaly mezi sudy se džbány v rukou a staraly se, aby žádná nádoba nezůstala prázdná. V krbu hořel oheň, na rožni před ním se pekly ryby. U stěn se ochomýтали lovečtí psi, kteří vyrazili pod stůl, jakmile stolovníkům něco upadlo na podlahu, riskující pořádný kopanec. Chvilí mi trvalo, než jsem si zvykl na vedro, řev a hlavně smrad. Zvlášť když jsem přišel z chladného nočního vzduchu. Rozešel jsem se do zadní části síně a dával jsem si dobrý pozor, abych se vyhnul psům. Zvířata většinou poznají, co jste zač, a nemají mě ráda, až na koně, kteří by pro mě z nějakého nepochopitelného důvodu udělali první poslední. Možná s tím má co dělat naše společná záliba v utíkání.

Snorri s Borrisem seděli u ohně, ze všech stran obklopení oláfheimskými válečníky. Většina z nich si k večernímu popíjení přinesla sekery, které teď zabíraly skoro celý stůl, takže odložit si pohár s pitím bylo takřka nemožné. Když jsem se přiblížil, Snorri se otočil a burácivým hlasem nařídil, aby mi udělali místo. Ozvalo se několik zabručení, ta však brzo umlkla, když někdo zmínil slovo „berserk“. Vmáchl jsem se do mezery na lavici ohlazené bezpočtem zadnic, které na ní během let seděly, a snažil se skrýt

svou nelibost nad tím, že se tísním na malém prostoru s bandou chlupatých raubířů. Má odolnost k podobným důvěrnostem poněkud vzrostla za dobu, kdy jsem vlastnil a provozoval hospodu U Tří seker... pravda, o výčep se mi staral Eyolf a Helga s Gudrun opatřily stoly... ale byl jsem přítomen alespoň duchem. Tak či onak, přestože má odolnost vzrostla, pořád nebyla kdovíjak velká, a v Trondu se navíc setkáte s vyšší třídou chlupatých, vousatých barbarů se sekerou. Stůl zavalený hromadou zbraní vůbec nezmiňuji. Přesto jsem se zachoval jako kterýkoliv jiný, rozumný člověk, co chce odejít se stejným počtem končetin, s nímž vcházel. Usmál jsem se jako idiot a statečně jsem trpěl.

Sáhl jsem po přetékajícím džbánu, který mi doneslo světlovlasé, bosé dítě, a rozhodl jsem se zpít se do němoty. Aspoň se nedostanu do potíží a představa, že výlet na pevninu strávím ve slastném opileckém bezvědomí, byla celkem lákavá. Ruku mi zadržela jediná starost. Nerad to říkám, ale nejspíš bylo opravdu poznat, že mi v žilách koluje babiččina krev. Snorri s Tuttugem už se našim hostitelům zmínili o mém... postižení. Být berserkem s sebou na dálném Severu možná nese značnou prestiž, ale každý, kdo má všech pět pohromadě, ví, jaké je to ve skutečnosti břímě. Představa bitvy mě jako rozumného člověka děsí k smrti. Zjištění, že jakmile věci zajdou příliš daleko, stává se ze mě nebezpečný šílenec, který se bezhlavě vrhá přímo do víru boje, mě moc netěšilo. Výhoda moudrého muže tkví v tom, že pozná, kdy vzít nohy na ramena. Tento druh strategie přežití bere poněkud za své, když začnete pění jako vzteklý pes a všechen strach hodíte za hlavu. Strach je cenné zboží, selský rozum ve své nejčistší formě. K probuzení berserka dřímajícího v mé hrudi bylo naštěstí zapotřebí značné dávky motivace, a pokud vím, zatím k tomu došlo jen dvakrát. Jednou v Aralském průsmyku a podruhé v Černé pevnosti. Rozhodně bych se nezlobil, kdyby se to už nikdy neopakovalo.

„... Skilfar...“, Jednooký muž naproti Snorrimu huhňal do svého picího rohu. Zachytil jsem jediné slovo, a i to bylo příliš.

„Co?“ Rychle jsem do sebe obrátil zbytek piva a otřel jsem si pěnu z vousů – začal jsem si pěstovat pěkný, světlý plnovous,

abych lépe splynul s okolím. „Tam už se nevrátím, Snorri. Ani nápad.“ Vzpomněl jsem si na čarodějnici obklopenou šiky umělých vojáků v temné jeskyni. Děsila mě k smrti. Ještě pořád jsem měl noční můry...

„Klid.“ Snorri mě počastoval jedním ze svých neodolatelných úsměvů. „Ani nemusíš.“

Skutečně jsem se uklidnil. S úlevou jsem svěsil ramena, jak ve mně povolilo napětí, o kterém jsem ani nevěděl. „Díky bohu.“

„Pořád se zdržuje ve svém zimním sídle, Beerentoppenu. Je to hora z ohně a ledu na ostrově při pobřeží jen pár dní plavby odsud – bude to naše poslední zastávka předtím, než opustíme Sever a vydáme se přes otevřené moře do Maladonu.“

„Ani mě nehne, kruci!“ Děsila mě ta babizna, ne tunely a jejich strašidelné bledé sochy. Tedy, z těch jsem měl nahnáno taky, ale hlavně jsem tam odmítal jít. „Půjdem na jih. Červená královna nám zodpoví všechny naše otázky.“

Snorri zavrtěl hlavou. „Mé otázky nepočkají, Jale. A žádají si trochu severského světla.“

Věděl jsem, co tím myslí – ty zatracené dveře. Na druhou stranu, jestli klíč donese Skilfar, ta mu ho nejspíš vezme. Ani na chvíli jsem nepochyboval, že by to dokázala, a rozhodně by mi to nevadilo. Předmětu s takovou mocí bude stejně lépe v rukou čarodějnice, daleko od místa, kde jsem chtěl být, a hlavně z dosahu Mrtvého krále.

„Tak dobrá.“ Znovu jsem mrkl na jednookého válečníka. „Můžeš jít, jestli chceš, ale já počkám ve člunu.“

Chlap naproti Snorrimu ke mně obrátil své chladné, modré oko; jeho druhý důlek zel prázdnotou. Ve světle ohně jsem uviděl, jak mu v něm zacukaly svaly. Zvedl se mi žaludek. „Tenhle *fit-firar* teď mluví za tebe, Snorri?“

Poznal jsem, že mě chtěl skutečně urazit. Pro Vikingy není nic horšího než někoho nazvat „pozemním mužem“, takovým, který nezná moře. V zapadlých osadách jako tahle jsou všichni hrozně popudliví. Jsou připravení v mžiku vyskočit a vykuchat vás jako sele. Samozřejmě si tím jen vynahrazují utrpenou křivdu, protože musí žít v ledových chajdách na nehostinných březích. Doma

bych toho chlapa poslal do horoucích pekel... nebo do Valhaly... a nechal bych se zadržet polovinou palácových stráží, zmítán spravedlivým hněvem, zatímco ta druhá půlka by z něj vymlátila duši. Potíž s přáteli jako Snorri je v tom, že vždycky všechno berou doslova: myslel by si, že chci skutečně hájit svou čest, a stál by klidně opodál, zatímco by mě ten divoch porcoval na kusy.

Chlap, myslím, že se jmenoval Gauti, spočinul jednou rukou na topůrku své sekery. Nebyl napjatý, prsty měl roztažené, ale v chladném oku mu svítila vražda. Věci se mohly rychle zvrtnout špatným směrem. Náhle jsem pocítil nezvladatelné nutkání na močení. Žaludek se mi svíral strachy, ale nasadil jsem nebojácný jalanovský úsměv a vytáhl svou hrozivě vyhlížející dýku z černého kovu. Tím jsem k sobě přitáhl trochu pozornosti, i když mnohem méně než na jiných místech, kde jsem zbraň tasil. Přinejmenším se mi dostalo toho zadostiučinění, že sebou Gauti škubl a prsty napůl sevřel topůrku sekery. Musím říct, že skutečně *vypadám* jako hrdina, který by při podobné urážce požadoval okamžitou satisfakci a dokázal si ji i vydobýt.

„Jale...“ Snorri se zamračil a očima pokynul k dlouhému noži v mé ruce.

Odsunul jsem několik seker a rychlým pohybem jsem obrátil svou čepel, takže visela jen kousíček nad deskou stolu. V Gautiho oku znovu zacukalo. Viděl jsem, jak Snorri položil dlaň na hlavici jeho sekery. Několik válečníků se napůl zvedlo, ale pak se znovu posadilo.

Jedna z velkých předností mé kariéry tajného zbabělce spočívá v přirozené schopnosti plynule lhát řečí těla. Polovina z toho je... jak že to Snorri říkal? Serendipita. Šťastná náhoda. Když se bojím, zrudnu jako tuřín, ale u statného, mladého muže o výšce šesti stop to většinou považují za výraz pobouření. Ruce mě zradí zřídkakdy. Většinou zůstanou klidné, i když umírám hrůzou, a pokud to nejde vydržet, a ony se nakonec přece jen zatřesou, lidé si často myslí, že jsem bez sebe zuřivostí. Když jsem teď přikládal špičku nože k desce stolu, ruka se mi ani nezachvěla. Do dřeva jsem vyryl křivý kruh s rohem nahoře a lalůčkem dole.

„Co to má být?“ zeptal se chlap sedící naproti mně.

„Kráva?“ zkusila to nějaká žena ve středních letech. Nakláněla se Snorrimu přes rameno a zjevně byla úplně opilá.

„Tohle, Oláfovci, je Scorrón, země mých nepřátel. Tudy vede hranice. A tohle...“ Vyryl jsem do laloku krátkou čáru. „Tohle je Aralský průsmyk, kde jsem si vysloužil přízvisko *d'ábel*.“ Vzhlédl jsem, abych Gautimu pohlédl do oka. „Všimněte si, že ani jedna z těch hranic neleží při pobřeží. Kdybych byl námořníkem, v mé zemi by to znamenalo, že se nikdy nedostanu do blízkosti svého nepřítele. Pokaždé, když bych napjal plachtu, bych před ním vlastně prchal.“ Zabodl jsem dýku do středu Scorrónu. „V místě, odkud pocházím, mohou do války jenom *pozemní muži*.“ Nechal jsem chlapce, aby mi dolil džbán. „Plyne z toho následující poučení: urážky jsou jako dýky. Záleží na tom, kde stojíte a jakým směrem je namíříte.“ Potom jsem zaklonil hlavu a jedním dechem jsem vyprázdnil vrchovatý pohár.

Snorri praštil do stolu, až sekery nadskočily, a burácivě se zasmál. Gauti se znovu opřel. Tvářil se kysele, ale jeho vznětlivá nálada ztratila na ostrosti. Pivo teklo proudem. Na stůl donesli tresku s jakousi slanou obilnou břečkou a naprosto příšernými koláčky z mořských řas, spálenými na uhel. Jedli jsme. Pivo teklo proudem. Přistihl jsem se, jak opilecky klábosím s ošlehaným šedovousým Vikingem, který měl na obličeji víc jizev než kůže, o přednostech různých druhů dlouhých člunů – odbornosti na toto téma jsem nabyl během podobně oblouzených rozhovorů se štamgasty u Tří seker. Víc piva: stříkalo, rozlévalo se, končilo v žíznivých krcích. Myslím, že jsme zrovna probírali námořní uzly, když jsem ladně sklouzl z lavice a rozhodl jsem se zůstat tam, kde jsem ležel.

„Hedviko,“ zamumlal jsem v polospánku. „Nech mě, ženská zatracená.“

Lízání přestalo, ale po chvíli znovu pokračovalo. Matně jsem dumal, kde jsem a kdy Hedvice tolik narostl jazyk. Taky byl pořádně mokrý. A smradlavý.

„Slez ze mě!“ Ohnal jsem se po otravném psu. „K čertu s tebou, podvraťáku.“ Zvedl jsem se na předloktí. Pořád jsem byl napůl

opilý. Uhlíky doutnající v krbu vrhaly na stěny temné, ostré stíny. Pod stoly se hemžili psi a hledali zbytky jídla. V šeru jsem napočítal desítku ožralů chrápajících na podlaze v místě, kam spadli, a taky Snorriho, který spal na stole ve středu síně s hlavou položenou na svém tlumoku.

Vrávoravě jsem se postavil. Zvedl se mi žaludek. Síně páchla tak, že kdybych se v ní vymočil, prokazoval bych jí službu, nicméně jsem i přesto zamířil k východu. V tom šeru bych mohl trefit spícího Vikinga a obávám se, že z takové lapálie už bych se nevymluvil.

Došel jsem k dvojitým dveřím a otevřel jsem jejich pravé křídlo; panty zavržaly tak, že by probudily i mrtvé – a očividně jenom ty, protože nikdo jiný nehnul ani brvou. Vyklouzl jsem ven. Dech se mi před ústy srážel v obláčky páry a dvůr ozářený svitem měsíce pokrývala jinovatka. Další příjemná jarní noc na dalekém Severu. Popošel jsem stranou, abych vyslyšel volání přírody.

Přes šplíchání vypůjčeného piva, které jsem teď v hojnosti vracel zemi, bylo slyšet šplouchání vln oproti přístavní zdi, nasmělý šepot příboje na dálném břehu, který se svažoval dolů k řece, a pod tím vším... ticho, z něhož mi vstávaly vlasy hrůzou. Špicoval jsem uši; nezaslechl jsem nic, co by vysvětlilo mé znepokojení, ale jsem už takový – potíže zvětřím, i když jsem opilý namol. Od doby, co mě Aslaug navštívila poprvé, ke mně noc neustále šeptala. Dnes ale držela jazyk za zuby.

Otočil jsem se. Neohrabanými prsty jsem se pokoušel zapnout si poklopec, když vtom to na mě přišlo znovu. Málem jsem se totiž pokálel strachy. Kousek ode mě stál největší vlk, jakého jsem kdy viděl. U Tří seker jsem slyšel bezpočet fantastických historek a byl jsem ochoten uvěřit, že na Severu žijí větší vlci než na Jihu. Skutečného pravlka jsem však nikdy nespatriil, když nepočítáme vycpaninu ve vstupní síni Paláce rozkoší Madam Sereny v Magisterské ulici v Karmínce. Netvor přede mnou musel pocházet z plemene vlka Fenrise, o němž mluvili v Trondu. Byl vysoký jako kůň, ale rozložitější a pokrytý huňatým kožichem. V mordě se mu leskly ostré, zářivě bílé špičáky odrážející světlo měsíce.

Stál jsem tam, jako by mě přimrazil. Zvíře popošlo vpřed,

nevrčelo, neplížilo se, jako by se chystalo ke skoku, jenom se rychle, i když trochu neohrabaně pohnulo mým směrem. Vůbec mě nenapadlo sáhnout po meči. Vlk stejně vypadal, že by mě slupl jako malinu, kdybych se o to pokusil. Pod nohama se mi tvořila loužička. Jsem hrdý, že patřím k tomu druhu pohotových zbabělců, kteří v příhodném okamžiku vezmou nohy na ramena a nestojí na místě jako tvrdá y. Teď mě však zachvátil takový děs, že o nějakém utíkání nemohla být řeč.

Teprve když bestie zaútočila a prolétla kolem mě jako šíp, rozrazivši dveře hodovní síně, jsem se vzpamatoval natolik, abych donutil nohy k pohybu. Běžel jsem se zadrženým dechem, abych necítil vlkův hnílobný pach. Dostal jsem se až k okraji nádvoří, kam mě zahnal strašlivé výkřiky a vytí, a pak mi mozek vypověděl službu. Psi z hodovní síně se s kňučením prohnali kolem mě. Vzdal jsem své snažení o útěk a těžce oddechuje – hlavně strachem, protože jsem uběhl sotva pár metrů – jsem vytasil meč. Ve tmě přede mnou se mohl skrývat bezpočet podobných nestvůr. Vlci koneckonců loví ve smečce. Chtěl jsem sám tápat temnotou, kde se možná hemžili kamarádi té bestie, anebo bylo bezpečnější zůstat se Snorrim a desítkou dalších Vikingů uvnitř síně a společně čelit jednomu vlku?

Lidé po celém Oláfheimu rozráželi dveře, zapalovali ohně. Psi, které předtím nachytali nepřipravené, vyli a štěkali jako zběsilí a odevšad se ozývaly výkřiky: „Do zbraně!“ Se zaťatými zuby jsem se otočil a loudal se zpátky. Uvnitř síně se očividně rozpoutalo úplné peklo: křik a kletby, rány, tříštění a lámání, ale ani jediné zavrčení nebo vlčí zavytí. To mi přišlo divné. Viděl jsem bezpočet psích rvaček a rozhodně nejde o tichou záležitost. Vlci, jak se zdálo, měli sklon držet jazyk za zuby. A k tomu vyrvat ten váš!

Jak jsem se blížil k síni, kakofonie zvuků v jejích útrobách pomalu slábla, ozývalo se jen sténání, vrčení a škrabání drápů o kámen. Teď už jsem se doslova ploužil. Vpřed mě poháněl jedině hluk a hemžení za mými zády. Nemohl jsem dovolit, aby mě viděli nečinně postávat kolem, zatímco okolo umírají muži. Srdce mi bilo jako splašené, sotva jsem se držel na nohou, ale došel jsem ke dveřím a jedním okem zamžoural dovnitř.

Podlaha se hemžila převrácenými stoly, jejichž nohy trčely vzhůru jako les opilých stromů vlnících se v pableskujícím světle z ohně. Muži, nebo spíš kusy mužů ležely mezi černými šmouhami a temnými kalužemi krve. Nejdřív jsem Fenrise neviděl. Pak se ozvalo zavrčení a já pohlédl do temných stínů na druhém konci síně. Bestie tam stála, cenila tesáky a skláněla se nad čímsi na podlaze. Z boku jí trčely dvě sekery, další měla zaraženou v hřbetě. Na zemi pod ní jsem zahlédl dvě lidské nohy, které se napínaly proti zařaté vlčí mordě. Okamžitě jsem věděl, kolik uhodilo.

„Snorri!“ vykřikl jsem bezděky a rychle si přitiskl ruku na ústa, abych propříště zůstal zticha. Poslední, co jsem chtěl, bylo přitáhnout k sobě pozornost té obludy. S hrůzou jsem si uvědomil, že stojím na tom nejhorším možném místě – uprostřed dveří, kde se má silueta ostře rýsuje proti měsíčnímu světlu. Zároveň jsem blokoval východ.

„Do zbraně!“

„Všichni do síně!“ Křik se teď ozýval ze všech stran.

Za sebou jsem uslyšel dusot kroků. Tudy jsem ustoupit nemohl. Na Severu se zbabělci věší za palce u nohou a místní mají ve zvyku uřezat jim části, které každý rozumný člověk potřebuje. Rychle jsem vešel dovnitř, abych tam netrčel všem na očích, a s trhaným dechem jsem se sunul podél stěny. Vikingové mezitím doběhli ke dveřím a začali se hrnout dovnitř.

Zatímco jsem vlka pozoroval, odněkud se vynořila ruka, která byla v porovnání s bestii dětsky malá. Udeřila ji mezi oči. Ta ruka zářila. Byla tak jasná, že v síni jako by zavládl den. Zachoval jsem se stejně jako každý správný šváb, když ho při noční návštěvě kuchyně náhle osvítlí světlem z lampy. Zběsile jsem hledal úkryt, hnal jsem se k převrácenému stolu, který ležel mezi mnou a tou hrůzou.

Světlo pořád sílilo a napůl mě oslepilo. Klopýtl jsem o tělo na podlaze, zakopl o vyhlédnutý stůl a provedl několik zběsilých přískoků v zoufalé snaze udržet se na nohou. Můj natažený meč zajel do něčeho měkkého, zavrzal o kost, a o chvíli později mě zavalila obrovská tíha, která v mžiku zhasila oslepující záři. Stejně jako všechno ostatní.

5

„... pod ním! Ven ho tahalo šest chlapů!“ Ženský hlas naplněný údivem.

Připadalo mi, že mě někdo zvedá. Odnáší mě pryč.

„Pozor!“

„Opatrně...“

Na čele mi přistál teplý, mokrý hadr. Přitulil jsem se k měkkosti, která mě náhle obklopovala. Drsný svět byl příjemně daleko, zatímco jsem dřímал, doléhaly ke mně jen útržky hovoru.

Ve snu jsem se toulal prázdným palácem v Karmínce. Byl krásný letní den, okny dovnitř proudilo zlaté světlo a já se rozhlížel po zářícím městě rozkládajícím se pod nimi.

„... až po jílec! Musel mu probodnout srdce...“ Mužský hlas.

Hýbal jsem se. Někam mě nesli. Byl to pohyb připomínající povědomý klus koně a zároveň nenáviděné houpání oceánu.

„... viděl kamaráda...“

„Slyšel jsem, jak ve dveřích zahulákal: Snorri! Zařval to jako vopravdickej Viking...“

Svět se o něco přiblížil. Nechtěl jsem. Konečně jsem byl doma. Kde bylo teplo. Bezpečno. Nebo alespoň bezpečněji. Jediné, co mi Sever mohl nabídnout, bylo měkké přistání. Žena, co mě držela, měla hrudník stejně hornatý jako místní krajina.

„... vrhnul se přímo na něj...“

„... skočil po něm!“

Zavržení dveří. Někdo prohrábl uhlíky.

„... berserk...“

Odvrátil jsem se od města zalitého sluncem a zamžoural jsem do prázdné palácové galerie, dočasně oslepený jasným světlem.

„... Fenris...“

Sluneční skvrny před mýma očima pomalu ustoupily, odstíny jasně červené a zelené vybledly. V tom jsem spatřil vlka; byl tam, uprostřed palácové síně, cenil bílé tesáky, v otevřené mordě se mu svíjel šarlatový jazyk, na podlahu kapaly provazce slin, cítil jsem jeho horký dech...

„Áááá!“ Zvedl jsem hlavu z Borrisova huňatého, prsatého hrudníku a s trhnutím jsem se posadil. To ten chlap nikdy nenosí košili?

„Jenom klid!“ Silné paže mě stlačily zpátky na lůžko pokryté kůžemi stejně snadno, jako bych byl dítě. Když se mi konečně povedlo zaostřit, viděl jsem, že ležím v zakouřené chatce, která byla prostornější než ostatní domy v Oláfheimu. Ze všech stran mě obklopovali místní.

„Co?“ Na to se ptám vždycky, přestože většinou o odpověď vůbec nestojím.

„Klid! Je po něm.“ Borris se narovnal. Válečníci z klanu Oláfovců naplnili kruhovitou chatku, byla tu i macatá žena s tlustými blondatými copy a několik baculatých dívek – nejspíš manželka a dcery.

„Snorri –“ začal jsem, než jsem si všiml, že leží v bezvědomí vedle mě. Byl bledý, dokonce i na Seveřana, a utržil několik ošklivých ran. Jedna z nich byla starší než ostatní; vedla mu přes žebra, byla podrážděná a pokrýval ji bílý strup. I tak ale vypadal mnohem lépe, než bych u muže, kterého potrhala vlk Fenris, považoval za možné. Tetování na jeho pažích se ostře rýsovala proti bledé kůži: byla tu sekera a kladivo vyvedené modrým inkoustem a pak černé runy, které na chvíli upoutaly mou pozornost. „Jak?“ Na věty čítající víc než jedno slovo jsem se nezmohl.

„Vrazil té bestii štít do tlamy. Roztáhl ji dokořán!“ řekl Borris.

„A tys ji pak zabil!“ zvolala jedna z dcer, jejíž hrudník byl skoro stejně vyvinutý jako ten otcův.

„Vytáhli jsme tvůj meč,“ řekl válečník v davu přihlížejících a s takřka posvátným výrazem ve tváři mi podával zbraň jílcem napřed. „Dalo to pořádnou námahu!“

Netvor si při pádu vlastní vahou zarazil čepel hluboko do těla.

Vybavil jsem si, jak obrovská byla vlkova čelist, když se svírala kolem Snorriho, jak ostré měl tesáky a jak divné mi přišlo, že ho neslupne jako malinu. Zavřel jsem oči a znovu jsem před sebou uviděl zářící ruku, která se vlkovi náhle zjevila mezi očima.

„Chci toho netvora vidět.“ Nechtěl jsem, ale bylo to nutné. Navíc se nestává často, že jsem za hrdinu, a já věděl, že to dlouho nevydrží – nejdéle do doby, kdy se Snorri probere. S jistými obtížemi jsem se postavil. Dýchání se ukázalo téměř nemožné; vlk mi zhmoždil všechna žebra. Měl jsem štěstí, že mi je při pádu nezlámal. „K čertu! Kde je Tuttugu?“

„Tady jsem!“ Za několika širokoplecími válečníky se ozval známý hlas. Muži ustoupili a já uviděl druhou půlku přeživších undorethských: vesele se na mě šklebil a jedno oko měl přivřený, jako by dostal ránu pěstí. „Odhodili mě na zeď,“ vysvětlil.

„Už to u tebe začíná být zvykem.“ Překvapilo mě, jak moc mě těší, že je naživu. „Tak jdeme!“

Vrávoravě jsem následoval Borrise, z obou stran nás obklopovali muži s pochodněmi. S každým krokem jsem klel jako pohan a držel se za zhmožděná žebra. Nádvoří teď ozařovala hranice z polen navršených do velké pyramidy, na prknech kolem ní leželi ranění. Pečoval o ně pár starců, oba halily zcuchané prameny dlouhých bílých vlasů. Po tom, čeho jsem byl v síni svědkem, by mě nikdy nenapadlo, že to řádění mohl někdo přežít, ale zraněný člověk zaleze do každé díry nebo skuliny, která se mu nabídne. V Aralském průsmyku jsme vytahovali mrtvolu ze štěrbin a liščích nor a některým ven čouhaly jenom boty.

Borris nás provedl kolem obětí vlčího řádění a zastavil se přede dveřmi do síně. Na stráží tam stál malý muž s bradavicí na tváři. V zaťatých prstech svíral kopí a napjatě mžoural do tmy.

„Je po něm!“ řekl nám. Vypadal rozrušený, škrábal se na příliš velké kovové přilbě, jako by tím mohl upokojit svědění, které ho szíralo.

„Jistě že je po něm!“ zabručel Borris a protáhl se kolem. „Zabil ho princ berserk!“

„Jistě že je po něm,“ zopakoval jsem, když jsem kolem mrňouse procházel, a dovolil jsem si špetku pohrdání. Neměl jsem ponětí, proč se ta obluda svalila zrovna na mě, ale její váha jí zaryla meč do těla až po jílec. Dokonce ani vlk velký jako kobyla se po takové nehodě neklepe a neodejde po svých. I tak se mi nedýchalo snadno. Snorriho zářící ruka mi nedávala spát...

„Při Ódinovejch koulích! To je smrad!“ zvolal Borris přede mnou. Chtěl jsem říct, že je to samozřejmé. Sínň páchla jako vepřín, ale zápach byl popravdě řečeno jen o něco málo horší než odér Borrisovy chatky nebo celého Oláfheimu. Má poznámka utonula v záchvatu dávivého kašle, který se mě zmocnil. Ten puch byl skutečně odporný. Zajíkl jsem se bolestí; dusit se s pohmožděnými žebry je nepříjemná záležitost, stejně jako stání na nohou. Tuttugu mě našťěstí zachytil.

Šli jsme vpřed, zadržující dech. Na největším stole, který někdo postavil zpátky na nohy, byly rozsvícené lampy. V hrncích tu hořelo kadidlo, jež místy přebilo odporný pach ostrou vůní levandule.

Před krb mezitím nashromáždili padlé i všechny jejich části. Zahlédl jsem mezi nimi Gautiho. Byl překousnutý v půli; jediné oko mu ve chvíli smrti zavřela bolest, zatímco prázdný důlek zíral ke stropním trámům. Vlk ležel na stejném místě, kam padl, když chtěl roztrhat Snorriho. Svalil se na bok s prackami směrem ke zdi. Hrůza, která se mě zmocnila, když jsem tu bestii spatřil poprvé, se vrátila s plnou silou. Vlk byl mrtvý, ale i tak na něj byl děsivý pohled.

Jak jsme se blížili, zápach byl čím dál horší.

„Je po něm,“ řekl Borris, když krácel na nebezpečný konec síně.

„No jistě že –“ Zarazil jsem se. Bestie páchla hnilobou. Kožich jí v chomáčích odpadl od těla a odhalil šedavou kůži. V místech, kde ji přetál můj meč, se svíjeli červi. Nejen že bylo po něm, vlk byl mrtvý už nějakou dobu.

„U Ódinovejch...,“ Borris si dal ruku k ústům a pro jednu ne našel vhodnou část božského těla, kterou by kletbu doprovodil. Došel jsem k němu a společně jsme zírali na obrovskou vlčí hlavu,

i když „zčernalá lebka“ by ji vystihovala lépe. Vlkův kožich zmizel, kůže se svraštila a stáhla, jako by ji ožehl plamen. V kosti mezi očními důlky, z nichž vytékala krev, byl vypálený otisk ruky.

„Mrtvý král!“ zavrával jsem ke dveřím, zběsile svíraje meč.

„Cože?“ Borris se nepohnul, jen zíral na vlčí zdechlinu.

Zastavil jsem se a ukázal jsem k mrtvým mužům v síni. V tom stejném okamžiku Gauti otevřel zdravé oko. Pokud bylo za jeho života chladné, teď v něm fučely všechny větry Trpkého ledu. Rukama zaškrábal proti dlažbě. V místě, kde mu trup odtrhli od těla, v rudých cárech, které mu visely z hrudního koše, se něco pohnulo.

„Spalte mrtvé! Usekejte jim ruce a nohy!“ S těmi slovy jsem se dal do běhu. Držel jsem se za bolavá žebra, s každým nadechnutím mnou projela ostrá bolest.

„Jale, kde –“ Tuttugu se mě pokusil zachytit, když jsem kolem něj probíhal.

„Snorri! Mrtvý král poslal toho vlka pro Snorriho!“ Prodral jsem se kolem bradavičníka u dveří a vyřítil se do noci.

Se zhmožděnými žebry jsem při běhu supěl stejně jako zavalitý Tuttugu, a když jsme konečně dorazili do Borrisova domu, mnozí tam už byli a právě varovali jeho ženu a dcery. Odevšad se hrnuli místní, aby chatu bránili. Sklonili jsme hlavy a vklouzli jsme dovnitř. Snorri seděl, kožešina z něj spadla a odhalila jeho svalnatou hrud' a břicho. Pečovaly o něj Borrisovy dcery: jedna mu zašívala šrám na boku, druhá mu omývala ránu pod klíční kostí. Vzpomněl jsem si na dobu, kdy jsem náležel světlu a nosil v sobě Baraqela – vybavil jsem si, kolik mě stálo sil zneškodnit jednoho mrtvého. Tenkrát, v horských stráních za Chamy-Nix, kde nás přepadl Edris a jeho muži, jsem spálil ruce mrtvole, která mě chtěla zardousit. Potom jsem byl slabý jako nemluvně. Skutečnost, že Snorri dokáže sedět poté, co spálil lebku obludného pravlka, hovořila o jeho síle stejně výmluvně jako jeho svaly.

Seveřan vzhlédl a unaveně se na mě usmál. Náležel jsem světlu i temnotě a musím říct, že s temnotou je to snazší. Moc, kterou jsme se Snorrim použili na nemrtvé, byla zároveň léčivou silou, s jejíž pomocí jsme hojili raněné. Čerpala ze stejného zdroje energie, a léčit mrtvé tělo jednoduše znamenalo vypálit z něj všechno zlo.

„Přišel si pro ten klíč,“ řekl jsem.

„Nejspíš zdechl někde na ledu a teď ho vysvobodila obleva.“ Snorri zamrkal, když klečící dívka provedla další steh. „Jenom nechápu, jak ta bestie věděla, kde nás najde.“

To byla dobrá otázka. Představa, že by se proti nám mohla obrátit každá mrtvá věc, která je zrovna po ruce, mě nikterak netěšila. Ano, byla to dobrá otázka a já na ni neměl odpověď. Tázavě jsem pohlédl na Tuttugu.

„Ech.“ Tuttugu se poškrábal na svých bradách. „V Trondu není žádným tajemstvím, že Snorri odplul na jih. Viděla to půlka města.“ Slova „díky tobě“ si nechal pro sebe, ale všichni jsme věděli, jaká je pravda. „A Oláfheim je prvním rozumným místem, kde by tři muži se člunem přistáli. Snadno dostupné, za příznivého větru vzdálené jen den plavby. Jestli měl ve městě špeha a dokázali si předat zprávu... Anebo se poblíž utábořili nekromanti. Nevíme, kolik jich z Černé pevnosti uprchlo.“

„To dává smysl.“ Rozhodně to bylo lepší, než si myslet, že nás Mrtvý král dokáže najít pokaždé, když se mu zamane. „Měli bychom... ehm... asi bychom měli jít.“

„Teď?“ Snorri se zamračil. „Nemůžeme vyplout uprostřed noci.“

Naklonil jsem se k němu, uvědomuje si pozorný zájem plavovlasých dcer. „Vím, že tě tu mají rádi, Snorri. Ale velká síň je plná mrtvol, a až Borris skončí s porcováním a pálením svých přátel a příbuzných, dost možná ho napadne zeptat se, proč to zlo zavítalo zrovna do jejich malé vesničky. Jak velcí kamarádi jste? A jestli se začnou vyptávat a rozhodnou se nás vzít po proudu za těmi svými jarly... taky máš přátele na vysokých místech?“

Snorri se postavil a natáhl si vestu. Tyčil se nad námi jako skála. „Radši půjdeme.“ Zvedl sekeru a vyrazil ke dveřím.

Nikdo se nepohnul, aby nás zastavil, ale otázky na nás přšely ze všech stran.

„Potřebujeme něco ze člunu.“ Tu větu jsem na cestě do přístavu opakoval mnohokrát. Byla to skoro pravda.

Když jsme konečně dorazili na břeh, obklopoval nás zástup místních. Pořád se ptali, ale mezi otázkami zaznívalo i nespokojené brblání. Tuttugu v Borrisově chatě ukořistil proutěnou louč

a teď nám s ní ozařoval cestu mezi navršenými rybářskými sítěmi a odhozenými krabicemi. Místní – jejich počet jsem v té tmě nedokázal odhadnout – nás mlčky pozorovali. Nějaký chlap mě popadl za ruku a zabručel něco o tom, že bychom měli počkat na Borrise. Setřásl jsem ho.

„Podívám se, jestli to není na přídi!“ Chvíli mi trvalo, než jsem si ujasnil námořní terminologii, ale jakmile jsem se jednou naučil rozlišit příď od zádě, nikdy jsem se se svými znalostmi nezapomněl předvést. Seštrachal jsem se dolů po žebříku, sténaje bolestí. Z hráze se ozývalo bručení a mumlání, lidé se vzájemně pobízeli, aby nás někdo zastavil.

„Možná je to na zádi... ta... ta věc, kterou potřebujeme.“ Tuttugu by se mohl učit hereckému umění od trollího kamene. Skočil do člunu, a ten se povážlivě zahoupal.

„Dostanu nás odsud,“ řekl Snorri a jedním skokem byl v lodi. Pořád ještě se nenaučil druhé klamat, což bylo po půl roce stráveném v mé společnosti skutečně s podivem. Učitel ze mě nejspíš nebude.

Abych odvedl pozornost místních od skutečnosti, že odplouváme do temné noci, pozvedl jsem paži v královském pozdravu. „Sbohem, ctihodní obyvatelé Oláfheimu. Vaše město si budu navždy pamatovat jako... jako... jako místo, které jsem navštívil.“

Víc jsem toho ze sebe nedostal. Snorri se chopil vesel a já se zhroutil do člunu v pijáckém opojení, kterého jsem si užíval předtím, než došlo k půlnočním nepříjemnostem. Nechával jsem za sebou další město plné Seveřanů. Ještě chvíli, a budu se rozvalovat na jižním slunci. Skoro určitě se ožením s Lisou, a než přejde léto, budu plnými hrstmi utrácet peníze jejího otce.

O tři hodiny později nás uprostřed šedavých, nehostinných mořských vod zastihlo jitro. Na východě se jako tenká černá linka rýsoval Norsheim. Ten pohled rozhodně nevěstil nic dobrého.

„No,“ řekl jsem chmurně. „Přinejmenším se sem za námi Mrtvý král nedostane.“

Tuttugu se vyklonil přes okraj člunu a zamžoural do temných vln. „Umí mrtvé velryby plavat?“

6

Po spěšném odjezdu z Oláfheimu nám nezbylo než o dva dny později přistát v osadě Haargfjord. Přiděly jídla se rychle tenčily, a přestože se Snorri snažil větším městům vyhýbat, Haargfjord byl zjevně naší jedinou možností.

Poklepal jsem na pytel s potravinami. Byl spíš plný než prázdný. „Na doplnění zásob je trochu brzy, nemyslíš? Doufám, že tentokrát seženeme něco pořádného k jídlu. Dobrý chleba. Sýr. Možná nějaký med...“

Snorri zavrtěl hlavou. „Vystačilo by mi to až do Maladonu. Neměl jsem v plánu krmit Tuttuga a ty svůj příděl pokaždé vykopíš do moře.“

Zakotvili jsme v přístavu a Snorri mě posadil za stůl v nejbližší hospodě, která byla tak obyčejná, že ani neměla jméno. Místní, oplývající nezvyklou dávkou představitosti, jí říkali hospoda v docích a z chuti piva jsem usuzoval, že ho ředí vodou nabranou z lodí kotvících u mola. Nicméně nejsem z těch, co si stěžují, když mohou sedět v suchu a v teple, spíš než aby se houpali na rozbouřeném moři, a tak jsem držel jazyk za zuby.

Nakonec jsem tam dřepěl celý den, lil do sebe jedno odporné pivo za druhým, obluzoval párek plavovlasých posluhovaček a cpal se pečeným vepřovým. Nečekal jsem, že tam budu tak dlouho, ale než jsem se nadál, počet vypitých piv odpovídal té

chvíli, kdy jednou mrknete a zjistíte, že slunce mezitím přešlo tři čtvrtiny oblohy.

Tuttugu se objevil pozdě odpoledne. Tvářil se ustaraně. „Snorri zmizel.“

„Chytrý trik! Ten mě měl naučit.“

„Ne, myslím to vážně. Nemůžu ho najít a tohle není velké město.“

Okatě jsem nahlédl pod stůl, jako bych ho hledal, ale nenašel jsem nic kromě zaneřádané podlahy a sbírky kostí ohlodaných od krys. „Je to velký chlap. Ještě jsem nepotkal člověka, který by se o sebe dokázal postarat líp než náš Snorri.“

„Jenže si předsevzal, že otevře dveře do smrti!“ zvolal Tuttugu a mávl rukama, aby naznačil, že je to v přímém rozporu s tvrzením „postarat se o sebe.“

„Pravda.“ Podal jsem mu masité stehýnko. „Podívej se na to z téhle stránky. Jestli se mu vážně něco přihodilo, ušetří ti měsíce cesty... Vrátiš se domů do Trondu a já tu počkám na pořádnou loď, která mě odveze na pevninu.“

„Když už se nebojíš o Snorriho, mohl by sis dělat starosti alespoň o ten klíč.“ Tuttugu se zamračil a z prasečí nožky ukousl pořádný kus masa.

Zkrabatil jsem čelo, ale Tuttugu měl plnou pusku masa a na to, abych si dlouhodobě pamatoval, na co jsem se chtěl zeptat, jsem byl příliš opilý.

„Proč to vůbec děláš, Tuttugu?“ zablábolil jsem a znovu jsem si lokl piva. „Honíš se za bránou do Helje. To tam s ním chceš jít, až ji najde?“

Tuttugu polkl. „Nevím. Pokud v sobě najdu dost odvahy, tak půjdu.“

„Proč? Protože patříte do stejného klanu? Žili jste na stejných stráních, ve stejném fjordu? Co by tě pro všechno na světě muselo posednout, abys –“

„Znal jsem jeho ženu. Znal jsem jeho děti, Jale. Houpal jsem je na kolenou. Říkaly mi strýčku. Jestli dokážeš zapomenout na tohle, pak dovedeš zapomenout na všechno... a jakou má pak život cenu? Jaký má smysl?“

Otevřel jsem pusu, ale dokonce ani opilý jsem nedokázal přijít s žádnou odpovědí. A tak jsem zvedl korbel s pivem a mlčel.

Tuttugu zůstal dost dlouho na to, aby mi snědl jídlo a vypil pivo, a potom se zvedl, aby pokračoval v pátrání. Jedna z posluhovaček, Hegga nebo možná Hadda, mi přinesla další džbán, a než jsem se nadál, padla noc a hostinský začal hlasitě vykládat, jak by se lidé měli rozejít do svých domovů anebo mu zaplatit za střechu nad hlavou.

Ztěžka jsem se zvedl od stolu a odvrávoral na latrínu. Když jsem se vrátil, na mém místě seděl Snorri. Vraštil čelo, čelist měl hněvivě sevřenou.

„Snolli!“ Chtěl jsem se zeptat, kde byl, ale zjistil jsem, že jsem příliš opilý, než abych vyslovil byť jen jeho jméno, a vůbec nejlepší bude, když si sednu. Sedl jsem si.

O chvíli později vstoupil Tuttugu. Když nás spatřil, ve tváři se mu rozhostila úleva.

„Kde jsi byl?“ Zněl jako matka hubující své dítě.

„Přímo tady! Aha –“ Obrátil jsem se a s přehnanou pečlivostí jsem pohlédl na Snorriho.

„Hledal jsem moudrost,“ řekl a měřil si mě modrýma očima. Byl to hrozivý pohled, pod nímž jsem poněkud vystřízlivěl. „Pátral jsem po svých nepřátelích.“

„Aspoň s tím druhým nikdy nebyla potíž,“ poznamenal jsem. „Chvíli počkej a máme je tu jako na koni.“

„Moudrost?“ Tuttugu si přitáhl židli ke stolu. „Byl jsi za völvou? Za kterou? Myslel jsem, že máme namířeno za Skilfar v Beeren-toppenu.“

„Za Ekatri.“ Snorri si nalil trochu mého piva. Mlčky jsme ho pozorovali. „Byla blíž.“ Potom se dal do vyprávění, slovy prořal nastalé ticho a já, plovoucí na moři levného piva, jsem všechno viděl jako na dlani.

Když mě nechali v hospodě v docích, Snorri s Tuttugem prošli seznam zásob. „Postaráš se o to, Tutte? Já musím za Starým Hrothsonem.“

„Za kým?“ Tuttugu vzhlédl od břídlíkové tabulky, do níž Snorri vyryl runy označující sůl, sušené hovězí a další potřebné věci spolu se zářezy označujícími množství.

„Za Starým Hrothsonem! Za náčelníkem!“

„Aha.“ Tuttugu pokrčil rameny. „V Haargfjordu jsem poprvé. Jen běž. Na smlouvání jsem přeborník.“

Snorri ho poplácal po paži a obrátil se k odchodu.

„Ale i ten nejlepší smlouvač musí nakonec něčím zaplatit...,“ dodal Tuttugu.

Snorri chvíli lovil v kapse svého kabátce. Vytáhl z ní těžkou minci a hodil mu ji.

„Tak velký zlaťák jsem ještě neviděl.“ Tuttugu si podržel zlatku před obličejem, takže se jí skoro dotýkal nosem. Druhou rukou se škrábal v ryšavých vousech. „Co to na ní je? Zvon?“

„Velký benátský zvon. Leží na dně Zátoky vzdechů a za noční bouře prý slyšíš, jak zvoní, i když je pohřbený padesát sáhů pod hladinou.“ Snorri vytáhl další takovou minci. „Je to florin.“

„Jaký Velký zvon?“ Tuttugu obracel florin v prstech zaujatý jeho leskem.

„Benátský. Benátky se potopily jako Atlantis a všechna ostatní města na dně Klidného moře. Patřily k Florentýně. Tam tyhle mince razí.“

Tuttugu stáhl rty do tenké čárky. „Až s tím budu hotový, dojdu pro Jala. Jestli unesu všechny ty drobné, které dostanu, až tohohle fešáčka utratím. Potkáme se tam.“

Snorri přikývl a vydal se prudce stoupající ulicí, která vedla od doků k velkým sáním na hřebeni hory tyčící se nad zbytkem města.

Za léta válčení a nájezdů se Snorri naučil cenit si informace víc než názoru, zjistil, že příběhy, jež si lidé vyprávějí, jsou jedna věc, ale pokud chcete riskovat životy svých mužů, je dobré podložit báchorky očitým svědectvím. To si opatříte buď sami, nebo vyšlete špeha. Anebo ještě lépe – několik špehů, protože tři muži znamenají tři odlišné výpovědi a pravda s trochou štěstí leží někde uprostřed. Rozhodl se jít za Skilfar, vyhledat ledovou čarodějnici v její ohnivé hoře, zároveň však věděl, že je lepší být připravený: vyzbrojí se radou z jiných zdrojů, spíš než aby stanul před vědmou jako prázdná nádoba, již naplní jen a pouze její slova.

Starý Hrothson přijal Snorriho na prahu své síně. Seděl na vysokém křesle z černého dubu zdobeném znaky Ásgardu. Na sloupech nad starcovou skloněnou hlavou stáli bohové, chmurní a bdělí. Ódin hleděl do dále s Frejou po boku, vedle stáli Thór, Loki a Aegir. Ostatní, vyřezaní o něco níže, byli tak zašlí léty naléhavých dotyků, že mohli být kterýmkoliv bohem, pro něhož jste se rozhodli. Vychrtlý stařec seděl shrbený ve svém slavnostním rouchu, měl povislou kůži, temeno plné jaterních skvrn mu pokrývaly řídké bílé vlasy a halil ho ostrý pach nemoci. Jeho oči však byly jasné a bystré.

„Snorri Snagassone. Slyšel jsem, že Vikingové z klanu Hardassa přinesli zkázu undorethským. Nůž vražený do zad za temné noci?“ Starý Hrothson vážil slova a jeho stáří dýchalo z každé slabiky, kterou vyslovil. Na nižším křesle vedle něj seděl mladší Hrothson, muž se stříbrnými vlasy starý šedesát zim. Obklopovaly je čestné stráže oděné do drátěných košil a kožešin, s těžkými sekerami na ramenou. Když je Snorri před pěti lety viděl naposledy, Hrothsonové seděli na stejném místě jako nyní, hleděli směrem k městu a dál – na otevřené šedé moře.

„Přežili jen dva,“ odpověděl Snorri. „Já a Oláf Arnsson, známý jako Tuttugu.“

Starší Hrothson se předklonil, zachrchlal a vyplivl černý hlen, jenž dopadl na dřevěnou podlahu u jeho nohou. „To je pro zrádce Hardassy. Ódin ti daruje pomstu a Thór sílu, abys ji mohl vykonat.“

Snorri se udeřil pěstí do hrudi, přestože mu slova nepřinesla žádnou útěchu. Thór byl možná bohem síly a války a Ódin moudrosti, ale Snorri občas přemýšlel, zda za tím vším nestojí Loki, bůh klamu. Lež někdy sahá hlouběji než síla či moudrost. A nebyl snad celý svět jeden velký, trpký žert? Třeba se i samotní bozi nechali lapit do Lokiho největšího žertu, jehož pointa zazní při Ragnaroku. „Hledám moudrost,“ řekl.

„V tom případě,“ odvětil Starý Hrothson, „se vždycky můžeš obrátit na kněží.“

Všichni se zasmáli, dokonce i čestné stráže.

„Ne, vážně.“ Mladší Hrothson se poprvé ujal slova. „Můj otec

ti může poradit v otázkách války, úrody, obchodu nebo rybaření. Mluvíš o moudrosti tohoto světa, anebo světa ležícího za ním?“

„Tak trochu o obou,“ přiznal Snorri.

„Ekatri.“ Starý Hrothson přikývl. „Vrátila se. Její zimní chatu najdeš při vodopádech na jižním svahu, tři míle po fjordu. V jejích runách se skrývá víc moudrosti než v kouři a zvoncích kněží, kteří jen donekonečna opakují báchorky o Ásgardu.“

Syn přikývl a Snorri se obrátil k odchodu. Když se otočil, viděl, že oba muži sedí přesně tak jako před lety – nehybní jako kámen a hledí na otevřené moře.

O hodinu později stál Snorri na dohled chaty čarodějnice. Byla to malá, kruhovitá chýše postavená z kmenů stromů, se střechou z vřesu a usní, z jejího středu stoupal slabý proužek dýmu. Za chatou prýštil vodopád: tenký proud bílé vody padal k zemi, kterou místy stále pokrýval led, a protínal mlhu stoupající z jezírka pod ním.

Když stoupal po kamenité cestě k Ekatrinu příbytku, Snorrim projelo zachvění. Ve vzduchu se vznášela prastará magie; nebyla ani zlá ani dobrá, ale vzlínala ze země a muže neměla v lásce. Zastavil se, aby si přečetl runy na dveřích. Magie a Žena. To znamenalo Völva. Zaklepal, a když se nedočkal odpovědi, vstoupil dovnitř.

Ekatri seděla na kůžích prostřených na podlaze a skoro se ztrácela v hromadě záplatovaných pokrývek. Sledovala ho jedním temným okem a prázdným, plačícím důlkem. „Tak pojď dál. Vidím, že se nedáš odbýt.“

Snorri sklonil hlavu, aby se neudeřil o rám dveří a nezavadil o sušené byliny visící v trsech ze stropu. Mezi ním a vědmou hořel malý oheň, tenký proud dýmu se klikatil ke střeše jako had a naplňoval jedinou místnost vůní levandule a borovice, které skoro překryly slabý hnilobný zápach.

„Posaď se, dítě.“

Snorri se posadil, ta slova ho neurazila. Ekatri bylo přinejmenším sto let; byla seschlá a svraštělá jako strom na špičce útesu.

„Tak tedy? To čekáš, že budu hádat?“ Ponořila ruku s dlouhý-

mi drápy do jedné z misek, které měla vyložené před sebou, a do sálajících uhlíků hodila špetku jakéhosi prášku. Dým ztmavl.

„Během zimy se v Trondu objevili nájemní vrazi. Přišli si pro mě. Chci vědět, kdo je poslal.“

„Ty ses jich nezeptal?“

„Dva jsem zabil. Toho posledního jsem zneškodnil, ale nedokázal jsem ho přimět, aby mluvil.“

„Mučení ti nic neříká, undorethský?“

„Neměl ústa.“

„Skutečně zvláštní stvoření.“ Ekatri sáhla do pokrývek a vytáhla skleněnou nádobu, již nevyrobil žádný Seveřan. Pocházela od Stavitelů. Byla naplněná nazelenalým roztokem, ve kterém plavala jediná oční bulva a pomalu se otáčela kolem dokola. Možná patřila samotné čarodějnici.

„Měli olivovou kůži a vypadali jako lidé, až na ta ústa. Taky byli nadpozemsky rychlí.“ Snorri vytáhl z kapsy zlatý florin. „Možná přišli z Florentýny. Dostali zapláceno předem. Ve florinech.“

„To neznamená, že byli Florentýnští. Hrst florinů má v truhlicích s kořistí každý druhý jarl v Norsheimu. Jsou stejně časté jako jejich vlastní měna.“ Ekatri natáhla ruku a Snorri jí minci podal. „Aha, dvojitý florin. Ty se tak často nevidíš.“

Ekatri položila peníz na víko sklenice, ve které plavalo její oko. Z pokrývek vytáhla kožený váček a zatřásla jím, jeho obsah zachotil. „Sáhni dovnitř, promíchej je a pak je vysyp... sem.“

Udělala na zemi místo a zabodla do něj prst.

Snorri poslechl. Runy si nedával vykládat poprvé, ale čekal, že tentokrát se dozví temnější zprávy. Sevřel kostky v prstech, byly chladnější a těžší, než čekal. Natáhl ruku, otevřel zaťatou pěst a nechal runy sklouznout na kůži pod ním. Každá z nich jako by padala vodou, pomalu klesaly a nepřírozeně se otáčely. Když konečně dopadly na zem, v chatě se rozhostilo ticho zdůrazňující konečnost zvěsti vepsané v kameni mezi ním a čarodějnici.

Vědma si lačně prohlížela vržené runy, jako by dychtila po tajemství, které ukrývaly. Mezi jejími vlhkými prastarými rty se objevil překvapivě růžový jazyk.

„Převrácená Wunjo pod runou Gebo. Žena pohřbila tvou radost

a žena ji možná i vysvobodí.“ Dotkla se dalších dvou run ležících lícem vzhůru. „Sůl a Železo. Tvá cesta, tvůj cíl, tvá výzva a tvá odpověď.“ Sukovitý prst otočil poslední runový kámen. „Dveře. Zavřené.“

„Co to celé znamená?“ zamračil se Snorri.

„Co myslíš, že to znamená?“ Ekatri ho sledovala s hořkým pobavením ve tváři.

„Jsem snad vědma já?“ zabručel Snorri, který poznal, že se mu vysmívá. „Kde je pak kouzlo, když ti sám povím odpověď?“

„Dovolím ti, abys mi vyložil svou budoucnost, a ty se ptáš, kde je kouzlo?“ Ekatri se natáhla a zatřásla odloženou sklenicí, oční bulva v roztoku prudce zavířila. „Třeba kouzlo spočívá v tom, jak tvé zabeđené válečnické palici vysvětlit, že budoucnost je jen a pouze v rozhodnutích, která můžeš učinit jedině ty sám. Kouzlo dlí ve vědomí, že hledáš dveře a štěstí, jež za nimi podle tebe leží.“

„Je toho víc,“ namítl Snorri.

„Vždycky je toho víc.“

Snorri si vyhrnul vestu. Škrábance a šrámy, které mu způsobil vlk, se mezitím pokryly strupem a hojily se, hrudník a bok měl plné modřin, ale podél žeber se mu táhla dlouhá rozšklebená rána, rudá a potažená bílými hrudkami soli. „Tenhle dárek jsem dostal od nájemných vrahů.“

„Zajímavé.“ Ekatri k němu natáhla vrásčité prsty. Snorri sebou škubl, ale zůstal na místě, zatímco mu položila ruku na ránu. „Bolí to, Snorri ver Snagasone?“

„Bolí,“ procedil skrz zařaté zuby. „Mám klid, jen když jsem na moři. Čím déle jsem na jednom místě, tím je to horší. Cítím takové... pnutí.“

„Táhne tě to na jih.“ Ekatri stáhla ruku a otřela si ji do kožešin. „Takové volání už jsi zakusil.“

Snorri přikývl. Pouto, které sdílel s Jalem, mělo podobné účinky. Cítil to dokonce i nyní, ta síla byla takřka neznatelná, ale byla tu – táhla ho do hostince, kde prince nechal.

„Kdo mi tohle udělal?“ Pohlédl do völvina jediného oka.

„Proč je lepší otázka.“

Snorri zvedl runu, kterou Ekatri nazvala Dveřmi. Už mu ne-

připadala nepatřičně chladná ani těžká, byl to jen kus břidlice s vyrytým znakem. „To kvůli těm dveřím. Protože je hledám,“ odpověděl.

Ekatri natáhla ruku, aby jí Dveře vrátil, a Snorri jí kámen neochotně podal.

„Někdo na Jihu touží po tom, co u sebe nosíš. Chce, abys mu to donesl.“ Ekatri si znovu olízla rty, hadí rychlost jejího jazyka byla znepokojivá. „Vidíš, jak jediná rána náhle propojí všechny runy?“

„Za tohle může Mrtvý král? To on poslal ty vrahy?“ zeptal se Snorri.

Ekatri zavrtěla hlavou. „Mrtvý král nedělá takové průtahy. Je drsný a hrubý jako síla živlů. Za tímhle stojí starší ruka. Nosíš u sebe věc, po níž prahne každý.“ Ekatri si přitiskla vrásčitou dlaň na propadlý hrudník – ten pohyb byl pod hromadou pokrývek stěží rozpoznatelný. Dotkla se stejného místa, kde měl Snorri na těle schovaný Lokiho klíč.

„Proč by posílal jenom tři? A ještě ke všemu uprostřed zimy? Proč neposlat další, teď když je cestování snadné?“

„Třeba jen něco zkusel. Nepřekvapuje tě, že tři takoví vrazi selhali tváří v tvář jedinému muži? Možná ti měli jen darovat ránu, jako určitý druh pozvání. Nebýt tvého světla, dávno by tě přemohla a ty bys spěchal na Jih. Na zastávky a hovory se stařenami v chýších by nebyl čas.“ Zavřela oko a zdálo se, že si Snorriho prohlíží prázdným důlkem. „Lokiho klíč prý nemá rád, když se ho někdo zmocní. Může být darován, ale aby si ho někdo bral? Krádež je také přijatelná, ale tys k němu přišel silou. Kolují zvěsti o kletbě, jež stihne každého, kdo se klíče zmocní násilím. A po-hněvat si bohy se nevyplácí, nemám pravdu?“

„O žádném klíči jsem nemluvil.“ Snorri se musel přemáhat, aby po něm nesáhl. Cítil, jak ho ledový kov nesnesitelně pálí na prsou.

„Havrani létají i v zimě, Snagasone.“ Pohled Ekatriny oka byl nyní tvrdý. „Myslíš si, že když se nějaký jižanský mág dozvěděl o tvé výpravě před celými týdny, stará Ekatri v chýši na nedalekém pobřeží nebude mít o celé věci ani ponětí? Přišel sis ke mně pro moudrost: nedělej ze mě hlupačku.“

„Takže musím jít na Jih a doufat?“

„Slovo muset s tím nemá co dělat. Vzdej se toho klíče, a tvá rána se zhojí. Možná dokonce i rány, které oko nevidí. Zůstaň tu. Začni nový život.“ Poklepala na své kožešiny. „Nový muž by se mi hodil. Žádný nevydrží moc dlouho.“

Snorri se zvedal na nohy. „Nech si to zlato, vólvo.“

„Vidím, že si ceníš mé moudrosti. Teď, když jsi za ni zaplatil, možná se jí budeš i řídit, dítě.“ Nechala minci zmizet a povzddechla si. „Jsem stará, mé kosti jsou suché a svět ztratil všechnu chuť, Snorri. Běž, zemři, zhyň v zemích mrtvých... nesejde mi na tom. Má slova jsou jako hrách vrhaný na stěnu. Dávno ses rozhodl. Je to škoda, jsi mladý a plný síly, ale všechny nás nakonec stráví roky. Stejně si to ale rozmysli. Myslíš, že tví nepřátelé touží po Lokiho klíči teprve od letošní zimy?“

„Já –“ Snorri se zastyděl. Tolik se soustředil na svou volbu, že se uzavřel před zbytkem světa, který mu teď proklouzl mezi prsty.

„Tvé neštěstí tě táhne na Jih, a tak přemýšlej, jak k němu došlo a kdo za ním skutečně stojí.“

„Byl jsem hlupák.“ Snorri se postavil.

„A v budoucnu to nebude jinak. Slova tě nepřimějí k tomu, abys sešel z cesty, kterou sis zvolil. Možná tě nepřesvědčí vůbec nic. Přátelství, láska, důvěra, dětinské pohnutky, které už mi nic neříkají. Ale tobě vládnou, Snorri ver Snagasone, ať už runy tvrdí cokoliv. Přátelství, láska a důvěra. Zavlečou tě do podsvětí, anebo tě před ním uchrání. Jedno, nebo druhé.“ Sklonila hlavu a zahleděla se do ohně.

„A ty dveře, co hledám? Kde je najdu?“

Ekatri našpulila vrásčitá ústa a zamyslela se. „To nevím.“

Snorriho zaplavila sklíčenost. Chvilí doufal, že mu to poví, ale nebyla to Skilfar. Otočil se k odchodu.

„Počkej.“ Vědma zvedla ruku. „Nevím to. Ale můžu hádat. Jsou tři místa.“ Vrátila ruku do klína. „V Yttrmiru se prý svět svažuje do Helje. V pustině u Obrospádu obloha temní a žijí tam podivní lidé. Dojdi dost daleko a najdeš vesnice, v nichž nikdo nestárne, nikdo se nerodí a každý den je jako ten předchozí. Ještě dál na sever lidé nejedí, nepijí ani nespí, jen celý den sedí za okny

a zírají do dálky. Neslyšela jsem, že by tam byly dveře – ale jestli toužíš jít do pekla, tohle je jedna z cest. Ta první. Druhá je v Eridruinově jeskyni na březích Brázdského fjordu. Žijí tam nestvůry. Bojoval s nimi hrdina Snorri Hengest a v ságách se hovoří o černé bráně ukryté v nejhlubších útrokách těch slují. Třetí cesta je nejistější a pověděl mi o ní havran, syn Krákův, bělobrký stařec. Ale stejně. Ve Scorrону leží jezero, Jedotuň, je temně černé a neplave v něm jediná ryba. Scorrонští do něj v dávných dobách házeli čarodějnice a žádné tělo nikdy nevyplulo na povrch.“

„Máš mé díky, vólvo.“ Zaváhal. „Proč jsi mi poradila? Když je můj plán čistě šílenství?“

„Zeptal ses. Runy ti do cesty položily dveře. Jsi člověk a jako většina lidí se musíš ptát u zdroje, aby ses doopravdy rozhodl. Nenecháš to být, dokud nenajdeš to, co hledáš, a možná ani potom ne.“ Ekatri sklopila oči a už neřekla ani slovo. Snorri ještě chvíli čekal, ale pak odešel, sledován jediným okem plujícím v zelené sklenici.

„Nájemní vrazi?“ Zvedl jsem hlavu. Nehnul jsem ani brvou, a přesto se se mnou všechno točilo. „Nesmysl. O žádném útoku ses nikdy nezmínil.“

Snorri si vykasal vestu. Přes bok, okolo žeber, se mu táhla rozšklebená rána pokrytá solným strupem, přesně jak říkal. Jak to, že jsem ji neviděl už v Oláfheimu, když ho Borrisovy dcery omývaly po Fenrisově útoku? Možná byl natočený špatným směrem, takže mi zranění uniklo? Nejspíš jsem byl tak opilý, že jsem si na něj nevzpomínal.

„A kolik vlastně takový nájemný vrah stojí?“ zeptal jsem se. „Jen pro budoucí účely. A... kde jsou peníze? Správně by z tebe měl být boháč!“

„Většinu jsem daroval moři, aby nám Aegir dopřál bezpečnou cestu,“ řekl Snorri.

„No tak to zatraceně nefungovalo!“ Praštil jsem do stolu o trochu silněji, než jsem měl v úmyslu. Když se opiju, snadno se rozruším.

„Většinu?“ zeptal se Tuttugu.

„V Trondu jsem zaplatil völvě za vyléčení té rány.“

„A ta odvedla pěkně mizernou práci, soudě podle toho, co jsem viděl,“ vykřikl jsem a držel jsem se stolu, abych nesklouzl na podlahu.

„Její schopnosti na to nestačily, a zatímco tu sedíme, je mi čím dál hůř. Za svítání vyplujeme.“

Snorri se postavil. Asi jsme ho následovali, i když si nevzpomínám vůbec na nic.

7

Vzbudil jsem se následující ráno pod třepotající se plachtou. Hlava mě bolela tak, že jsem se choulil na přídi a do odpoledne škemral o rychlou smrt. Předchozí večer se mi v útržcích vracel ještě několik dalších dní, ale trvalo celou věčnost, než jsem ty střípky sestavil do něčeho souvislého. A ani potom to nedávalo valný smysl. Utěšoval jsem se tím, že vytrvale postupujeme směrem k domovu, a tím pádem i k vymoženostem civilizace. Jakmile bolest hlavy trochu polevila, začal jsem plánovat, koho po návratu navštívím nejdřív a kde strávím svou první noc. Nejspíš požádám Lisu DeVeerovou o ruku, pokud ji ten večer nedovlekli do opery a ona neuhořela spolu s ostatními. Byla nejkrásnější z DeVeerových dcer, velmi jsem si ji oblíbil. Zvlášť za její nepřítomnosti. Myšlenky na domov mě zahřály, když jsem se choulil na přídi a nemohl jsem se dočkat, až tam konečně budeme.

Moře se pořád mění – většinou k horšímu. Příštího rána dorazil chladný, vytrvalý déšť, který nás sužoval celý den, roznášen větrem, jenž měnil oceán ve vzdouvající se kopce slané vody. Snorriho příšerný člunek se jimi rochnil jako vepř v bahništi, který se chce utopit, a než se připozdilo, dokonce i Seveřané toho měli až po krk.

„Přistaneme v Brázdě,“ řekl Snorri a vytřel si dešťovou vodu z vousů. „Malá osada. Znáš to tam.“ To jméno se mi ani trochu

nelíbilo, ale zoufale jsem toužil po suché zemi, takže jsem si nestěžoval. Navíc jsem poznal, že i Snorri navzdory svému spěchu raději stráví noc na pevnině.

Když jsme konečně zamířili ke břehu, za zády nám zapadalo slunce. Vítr nás tlačil k útesům a postupně nás navedl až k ústí fjordu. Jakmile jsme byli uvnitř, ukázalo se, že je velmi úzký; měl zhruba dva metry na šířku a jeho břehy strměly vzhůru k zubatým skaliskům, která v sobě chovala vodu. Připomínaly prudké schodiště.

Zatímco Seveřany zaměstnávaly plachty a lanoví, přišla za mnou Aslaug. Posadila se na zádi, našeptávačka halená stínem, netečná vůči dešti i prudkým poryvům větru.

„Musíš zažívat hotová muka, principi Jalane. Ti dva nemají kousek citu.“ Položila mi ruku na koleno. Temné prsty napjaly látku mých kalhot a já cítil, jak mě zahaluje slastný pocit. „Snorriho teď vede Baraqel. Ten Seveřan nemá tvou silnou vůli. Tys dokázal kázáním démona odolat, ale Snorri kolísá. Jeho instinkty byly vždycky –“

„Démona?“ zamumlal jsem. „Baraqel je anděl.“

„Myslíš?“ zavrňela mi u ucha. Okamžitě jsem si přestal být jistý a bylo mi to jedno. „Stvoření světla na sebe vezmou jakoukoliv podobu, kterou je necháš ukrást z mýtů a bájí. Ale pod ní se řídí tou stejnou vůlí a nejsou tvými přáteli o nic víc než oheň.“

Zachvěl jsem se v chatrném plášti a zatoužil jsem po pořádném krbu, který by mě zahřál. „Ale oheň je –“

„Oheň je tvým nepřítelem, principi Jalane. Zotroč si ho a bude ti sloužit, ale na chvílku zavři oči a budeš rád, když zachrániš holý život. Oheň si musíš držet od těla. Žhavý uhlík si na hrud' nepřitiskneš a stejně by ses měl stranit i Baraqela a jeho druhu. Snorri to neudělal a jeho vůle je v troskách – stala se z něj loutka světla, které sleduje své vlastní cíle a dělá si s ním, co chce. Všiml sis, jak se na tebe dívá? Jak tě pozoruje? Je jen otázkou času, kdy proti tobě otevřeně vystoupí. Dbej mých –“

Slunce zapadlo a Aslaug se vpila do temnoty, která prostoupila trupem lodi.

Když jsme konečně přistáli u jednoho z brázdovských mol, celý kraj halila tma. Navedla nás světla domů krčících se v hlouč-

cích na prudkém svahu. Na západě se ve skrytu fjordu rozkládalo malé údolíčko, vzniklé nejspíš sesuvem půdy, skýtající poměrně rovný prostor vhodný k pěstování plodin.

Nějaký stařec nás lucernou navedl do kotviště vedle svého člunu. Seděl v loďce a ze sítě vybíral poslední ryby. „Bude potřeba, abych vás vyvedl nahoru,“ zahuhňal pod vousy. Z jeho nesrozumitelného blábolení jsem usoudil, že dávno přišel o všechny zuby.

„Nenamáhejte se, otče.“ Tuttugu vyskočil na molo s mnohem větší ladností, než jakou vykazoval na suché zemi. Naklonil se nad mužovu loď. „Slanečci, vidíte? Bílé žábry. Pěkný úlovek. Nahore v Trondu si na ně budeme muset ještě hezkých pár týdnů počkat.“

„Jo.“ Stařec jednoho zvedl. Napůl leklá ryba se mu nešťastně zmítala v prstech. „Sou dobrý.“ Položil slanečka zpátky, zatímco Snorri vylezl na přístavní zeď. Nejistě jsem vrávoral přes člun ke kamenným stupňům. „Stejně. Radši půjdu s váma. Kluci sou dneska jak na trní. Kolem se potloukaj nájezdníci, maj teď po zimě napilno. Naši chlapi by vás mohli prošpikovat skrz naskrz.“

Když jsem zaslechl slovo „nájezdník“, promáčené boty mi uklouzly a málem jsem sletěl do pásu temné vody mezi člunem a přístavní hrází. Pořádně jsem se praštil o dřevěné dno a skoro si překousl jazyk, ale podařilo se mi zachytit se. „Nájezdníci?“ V ústech jsem ucítil krev a doufal jsem, že to není špatné znamení.

Snorri zavrtěl hlavou. „Nic vážného. Klany na jaře rabují po březích a hledají ženy. Tady to budou Gútové.“

„Jo. A taky Zápaďani z Vraního ostrova.“ Stařec odložil síť a připojil se k nám na přístavní hrázi. Pohyboval se mnohem mrštněji, než jsem čekal. Rozhodně byl hbitější než já.

„Tak nás veď.“ Mávl jsem rukou. Milerád jsem šel za ním, pokud to znamenalo, že probodnou jeho a ne mě.

O kradení manželek, které zmínil Snorri, jsem slyšel vyprávět u Tří seker. Trondští podobné loupežné výpravy zjevně považovali za podřadné, moc rádi však vyprávěli příběhy, jak se jich dopouštějí jejich zaostalí bratránci. Z vyprávění se zdálo, že to nikdo nemyslí ve zlém a obě strany s tím souhlasí – samozřejmě, pokud byl nájezdník příliš neschopný a nechal se lapit, vysloužil

si pořádný výprask... který občas skončil špatně. A pokud si vybral dívku, která se nechtěla nechat chytit, pravděpodobně ho čekal ještě horší osud.

Jak jsme stoupali strání mezi chatami, ze stínů se postupně vynořovali muži, ale náš nový přítel, Starý Engli, je rychle uklidnil a napětí opadlo. Několik místních Snorriho znalo a mnoho dalších o něm slyšelo, a tak hlouček lidí, kteří nás obklopovali, utěšeně rostl. Kolem se rozsvěcely lucerny a pohodně, děti vybíhaly do rozbahněných ulic, matky a dcery nás pozorovaly z jasných zápraží a občas jsem zahlédl dívku, odvážnější než ostatní, jak se vyklání z okna, které teprve nedávno zbavili těžkých zimních okenic. Několik takových upoutalo mou pozornost – poslední z nich byla pěkně rostlá mladá žena s kyprými tvary a vlasy barvy kukuřice, které jí spadaly na ramena v hustých vlnách zdobených měděnými zvonečky.

„Princ Jalan –“ Napůl jsem se uklonil a vypravil ze sebe polovinu věty, když mě Snorri popadl za plášť a jediným trhnutím své obrovité pěsti mě vlácel vpřed.

„Pamatuj na slušné vychování, Jale,“ syčel skrz zaťaté zuby, zatímco se usmíval napravo i nalevo. „Tyhle lidi znám. Snažme se, abychom tentokrát nemuseli odjíždět ve spěchu.“

„Jistě, samozřejmě!“ Setřásl jsem ho. Anebo mě pustil. „Myslíš si, že jsem nějaké divoké zvíře? Vždycky se chovám slušně!“ Dupal jsem za ním, urovnáváje si límec. Ten zatracený barbar si myslí, že může učit prince Červené marky slušnému vychování... ale ta dívka byla opravdu moc pěkná... a tvary akorát do ruky – „Jale!“

Ve svém rozjímání jsem minul vchod, kam všichni ostatní zahnuili. Rychle jsem se otočil a vzápětí už jsem stanul mezi dveřmi hodovní síně naplněné kouřem a hlukem. Spíš bych ji nazval hodovní chatkou – síň v Oláfheimu byla proti tomuhle pokojíku obrovská. Dovnitř mezitím proudili další muži, ostatní se usazovali na dlouhých lavicích. Zdálo se, že náš příjezd poskytl dobrou záminku k naražení sudů a pozvednutí picích rohů. Slavnost jsme začali, spíš než abychom ji narušili, takže si dovedete představit, jak to v Brázdě vypadalo. Byla tak zastrčená a opuštěná, tolik

hladověla po zájmu a pozornosti druhých, že příjezd tří mužů v ubohém člunku byl dostatečným důvodem k oslavě.

„Jale!“ Snorri udeřil do stolu a naznačil mi, že se mám posadit mezi něj a Tuttuga. Nejspíš to myslel dobře, ale kdesi uvnitř jsem se vzbouril – říkal mi, kam si mám sednout, aby mě měl na očích. Jako by mi snad nedůvěřoval. Mně! Princi Červené marky. Dědici královského trůnu. To mám dovolit, aby mě hlídal nějaký hauldr a rybář? Jako by snad hrozilo, že se v tom doupěti divochů zostudím! Bděl nade mnou přece Baraqel, i když už jsem ho díkybohu nemusel snášet ve své hlavě. S úsměvem jsem se posadil, ale uvnitř jsem cítil trpkost. Popadl jsem picí roh a pořádně jsem si přihl. Tmavé, kyselé pivo mi náladu příliš nezlepšilo.

Když všeobecné hašteření o místa k sezení postupně přešlo v hovor, uvědomil jsem si, že všichni kolem mě mluví severštinou. Snorri právě klábosil s nějakým hubeným starcem; chrлил ze sebe slova, která by každému slušnému člověku vykloubila čelist. Tuttugu vedle mě našel spřízněnou duši – Seveřana s ryšavým plnovousem, který mu spadl přes tučné břicho. Bylo tak obrovské, že musel sedět dál od stolu než všichni ostatní a měl co dělat, aby dosáhl na svůj korbek s pivem. I oni byli ponořeni do hovoru ve staré severštině. Začal jsem si myslet, že první člověk, kterého jsme potkali, je v tomhle zapadákově jediný, kdo mluví jazykem Říše.

Většina obyvatel v Trondu sice znala starou řeč Severu, ale všichni do jednoho používali obecný jazyk, a to i nad džbánky piva, při práci a na ulici. Měšťané se obecně vyhýbají původnímu jazyku, jeho složitým nářečím a oblastním variantám, a místo toho se drží řeči obchodníků a králů. Ke staré severštině se uchylují jen tehdy, když chtějí vyrukovat s nějakou obzvláště peprnou nadávkou. Vzájemné urážení je v Norsheimu národní zábavou, a aby bylo dosaženo co nejlepšího výsledku, zápolící na sebe přivolávají dávné severské kletby; ty ideálně zahrnují kruté výrazy o vaší matce, které najdete ve starých ságách.

V zapadákově daleko od civilizace je to jiné – příběhy se zde vypráví jedinečně v jazyce, který je zcela nemožný. K vyřčení určitých slov je zjevně zapotřebí spolknout živou žábu a na ta zbylá

musíte vychrchlat asi půl litru hleny. Má znalost severštiny se omezovala na to, jak někoho nazvat sráčem a jiné pochválit prsa, a tak jsem se mračil a pusy otvíral, jen abych se napil piva.

Noc pomalu ubíhala, a i když jsem byl rád, že ji nemusím trávit ve člunu zmítaném větrem a pod nohama mám pevnou zem, která má tu slušnost zůstat na místě, být nacpaný mezi dvěma smradlavými Brázďany mi nečinilo zvláštní potěšení. Trochu jsem pochyboval o Engliho báchorkách o rabování vzhledem k tomu, že celá mužská část obyvatelstva při první příležitosti obsadila hodovní síň.

„– Hardassa!“ Snorri udeřil pěstí do stolu, aby svým slovům dodal důraz. Viděl jsem, že mu teď naslouchá většina hodovníků. Z šepotu a mumlání jsem usoudil, že nejspíš vypráví o naší cestě do Černé pevnosti. Doufal jsem, že nezmíní Lokiho klíč.

Seveřané na Lokiho v jednom kuse hází špínu, ale já tomu nerozumím. Je bezpochyby tím nejchytrějším z pohanských bohů, schopný plánů a taktizování, které Ásgardu pomáhají v boji proti obrům. A přesto jím pohrdají. Nemusel jsem se ptát proč – odpověď byla všude kolem. O zdejší dcery se nikdo neucházel, nikdo je nesváděl, nájezdníci prostě připluli a vzali si je. V dávných příbězích, jimž se chtěl přiblížit každý Viking, byla síla jedinou ctností, železo jedinou měnou, na níž záleželo. Loki se svou vychytralostí, pomocí níž slabší přemůže silnějšího, v nich vzbuzoval nenávisť. Nedivil bych se, kdyby jeho klíč skutečně přinesl kletbu každému, kdo se ho pokusí uchvátit silou.

Stalo se to i Oláfu Rikesonovi? Vzal si klíč násilím, přivolal na sebe Lokiho kletbu a celá jeho armáda zmrzla na Trpkém ledu? Ať už Snorriho v Trondu napadl kdokoliv, měl víc rozumu než Mrtvý král. Poslat pro klíč půltunového vlka Fenrise se zdálo být sázkou na jistotu, i když podobné metody na vás mohly stejně dobře přivolat boží hněv.

„Pivo?“ Tuttugu mi začal dolévat picí roh, aniž by počkal na odpověď.

Stáhl jsem rty, protože mi došla další věc – v severštině nazývají hodovní síň „síní medoviny“. Proč, proboha? Od svého příchodu na Sever jsem vyprázdnil bezpočet picích rohů, džbánů, korbe-

lů... jednou dokonce i vědro... v půl tuctu různých hodovních síní, a ani jednou mi nedali medovinu. To nejsladší, co měl Sever v nabídce, bylo pivo (když se jim ho náhodou povedlo neosolit). Chvilí jsem nad tím dumal, načež jsem dospěl k závěru, že je načase vrátit vypitý mok do latríny, a jen s nepatrným zakolísáním jsem se postavil.

„Mé nohy si pořád ještě nezvykly na pevnou zem.“ Opřel jsem se Tuttugovi o rameno, a když jsem znovu nabyl rovnováhy, vydal jsem se ke dveřím.

Neznalost místního jazyka nebyla při hledání záchodu na překážku, šel jsem rovnou za nosem. Když jsem se vracel, mou pozornost upoutalo stěží slyšitelné zazvonění: jediné vysoké cinknutí zvonku. Zvuk jako by vycházel z uličky mezi dvěma domy stojícími nedaleko – byla to velká stavení z klád, jedno dokonce zdobil pokus o propracovaný štít... nejspíš šlo o chrám. Zamrkal jsem, a vzápětí jsem ve stínech rozeznal zahalenou postavu. Mžoural jsem do tmy a prosil jsem Boha, aby to nebyl nadržený, ale krátkozraký nájezdník, který mě unese do nějaké venkovské díry ještě horší než Brázda.

Postava skrytá v uličce mezi domy se ani nepohnula. Z temných rukávů náhle vyklouzly dvě štíhlé ruce a dotýčný si sňal kápi. Zvonky opět zacinkaly a přede mnou stála dívka, kterou jsem prve zahlédl v okně. Ve tváři měla přidržený úsměv, jež nebylo třeba vysvětlovat.

Rychle jsem mrkl k zářícím dveřím od hodovní síně, potom k latrínám, a když jsem se ujistil, že se nikdo nedívá, pospíšil jsem si za svou novou přítelkyní.

„Ale, ale, zdravím vás.“ Věnoval jsem jí svůj nejsladší úsměv. „Jsem princ Jan Kendeth z Červené marky, dědic Červené královny. Ale můžete mi říkat princí Jale.“

Přitiskla mi prst na rty a potom zašeptala něco, co bylo stejně lahodné jako nesrozumitelné.

„Jak bych mohl odmítnout?“ zašeptal jsem a položil jí ruku na bok. Chvilí jsem přemýšlel, jak se vlastně v severštině řekne „ne“.

Vymanila se z mého sevření, zvonky zacinkaly, přitiskla si ruku na hrud'. „Yngvildr.“

„Rozkošné.“ Mé ruce si pospíšily za ní, zatímco můj jazyk uvažoval, že by se popral s jejím jménem. Rychle od svého záměru upustil.

Yngvildr se smíchem uskočila a ukázala do uličky mezi domy. Znovu promluvila svou sladkou hatmatilkou. Když viděla můj prázdný pohled, odmlčela se a svá slova pomalu, zřetelně zopakovala. Potíží je v tom, že u hatmatilky nezáleží na tom, jak pomalu nebo zřetelně cokoliv opakuje.

Zpod mraků nad naší hlavou vykoukla luna a ozářila dívčiny křivky a rysy její tváře. Její oči zůstávaly ve tmě, ale měděné zvonky v jejích vlasech odrážely matné měsíční světlo. Zahalilo jí ňadra stříbrem a vrhalo jemné stíny přes její štíhlý pas. Na jejích slovech náhle nezáleželo.

„Ano,“ řekl jsem a následoval jsem ji.

Minuli jsme chrám a sousední budovu, prošli jsme kolem stohů z klád a prázdných ohrad, okolo chatek nashromážděných poblíž prasečinců, kde na slámě nepokojně chrochtali vepři, až jsme dorazili k místu, kde cesta přecházela v zemědělskou půdu. U jedné z posledních chalup jsem ukradl lucernu. Sykla a nesouhlasně zamlaskala, ale usmívala se při tom. Naznačila mi, abych svítilnu vrátil, což jsem odmítl. Lojový pahýl v mizerně vyfoukaném skle byla stěží loupež stojící za řeč a já nechtěl skončit se zlomenou nohou nebo zapadnout do močůvky. Nevěděl jsem, kde Yngvildr hodlá provést svou první ochutnávku Červené marky, zato jsem měl v úmyslu dojít tam v plné síle a řádně se uvést.

Klopýtali jsme vpřed v nuzném kruhu světla, stoupající do mírného svahu rozorané půdy. Drželi jsme se za ruce, Yngvildr občas něco zašeptala. Znělo to svůdně, ale stejně tak to mohla být poznámka o počasí. Asi sto metrů za poslední chatou se ve tmě tyčila vysoká stodola. Čekal jsem, zatímco Yngvildr zvedla závoru na dveřích a otevřela jedno křídlo dřevěných vrat zasazených do nahrubo otesaných klád. Ohlédla se přes rameno, usmála se na mě a vešla dovnitř. Pohltila ji tma. Asi dvě vteřiny jsem uvažoval, zda je rozumné se s ní zaplést, a pak jsem vyrazil za ní.

Světlo z lampy nedosáhlo ke střeše ani stěnám stodoly, ale viděl jsem, že tu skladují balíky slámy a zemědělské náčiní. Bylo ho

spíše poskrovnu, ale stále dost na to, aby se o ně člověk potmě přerazil. Yngvildr mě zkusila naposledy přesvědčit, abych nechal lampu venku – ukazovala při tom ke dveřím – ale já jsem se usmál, stáhl si ji do náručí a umlčel ji polibky. Nakonec obrátila oči v sloup, vysmekla se mi a znovu vrata zavřela.

Potom mě vzala za ruku a vedla mě do stodoly, k žebříku vedoucímu k mezipatru pod hlavním úložištěm slámy. Lezl jsem za ní. Dal jsem si načas a obdivoval jsem její špinavé, ale pěkně tvarované nohy mizející v tlustých sukních. Nahoře nás čekala hora slámy vzdáleně připomínající ptačí hnízdo.

Stodola v Červené marce za jarního nebo podzimního dne může být celkem příhodným místem ke slehnutí se skotačivou venkovankou či přítulnou farmářkou, o nichž vypráví prisprostlé básničky – ty však mlčí o tom, že sláma pěkně píchá a ráda zalézá do míst, kde si ani jeden z účastníků nepřeje mít nic ostrého nebo svědivého. Stodola v Norsheimu je něco úplně jiného, přesněji řečeno se rovná lednici. Žádný rozumný člověk, jakkoliv chtivý rozverného laškování, by se v ní nikdy nerozloučil s jedinou vrstvou oblečení, zvláště když tu vystrčit hlavu na vzduch často znamená zchřádnout a zemřít. Položil jsem lucernu na zem, od úst mi šly obláčky páry. Přemýšlel jsem, zda bych se ještě dokázal vytrazit do hodovní síně, aniž bych přišel o všechnu hrdost. Yngvildr chtěla pokračovat – vrhala po mně jeden zářivý úsměv za druhým, klekla si na všechny čtyři, rukama a netrpělivým trháním hlavy mi naznačovala, abych se zhostil své části úkolu.

„Dejte mi minutku, Y-, Yng- ... drahá paní.“ Podržel jsem ruce nad svítlnou, abych si je ohřál. „Chladný vzduch muži nikdy nesvědčí...“

Seveřanky umí vzít dílo do vlastních rukou, když na to přijde, a Yngvildr nebyla výjimkou. Pozadím mě zatlačila ke stěně, zvedla si těžké, hrubé sukně a začala jednat. Stačila chvíle tápání, a než jsem se nadál, byli jsme spojení způsobem typickým pro statky a dvory, aniž bych se rozloučil s jediným kusem oblečení. Upřímně řečeno, natlačený mezi zeď stodoly a svůj poslední úlovek jsem si připadal jako zneužívaná náplň obložené housky.

Navzdory štiplavé zimě, bodavé slámě a tvrdým prknům, která

se mi zarývala do zad, jsem tomu brzy začal přicházet na chuť. Yngvildr byla koneckonců přitažlivá, dychtivá a plná nadšení. Dokonce jsem se rozehrál natolik, že jsem si začal hrát s jejími zvonečky. Natáhl jsem se, chytil jsem ji za ramena a začal se snažit: zajímalo mě, jaké zvuky z ní dovedu vyloudit. Jak naše vzrušení rostlo, cinkání zvonků sílilo, bylo čím dál hlubší a hlasitější...

„To je ono! Víc! Vsadím se, že takhle na tebe ještě žádný Seveřan nezazvonil –“

Vtom jsem si uvědomil, že ani ten nejlepší milenec na světě by z Yngvildřiných zvonečků nevyhloudil zvuk tak hluboký a bohatý, a mému chvástání byl v tu ránu konec. Otevřel jsem oči, a zatímco Yngvildr mnou v pravidelných přírazech stále narážela do dřevěné stěny, mrkl jsem do přízemí stodoly. Bylo plné dobytka a pootevřenými vraty sem proudila další a další zvířata – každé mělo na krku zavěšený velký kravský zvonec.

„Ty – uffffff! Ty jsi – ufffff! Ty jsi ty dveře pořádně nezavřela!“

Yngvildr byla očividně příliš zaměstnaná, než aby si zvířat všimla nebo se o ně zajímala; nejspíš si myslela, že ji jen pobízím k většímu výkonu. Chvilí jsem tam klečel a snažil se nenarážet hlavou do dřevěných trámů.

„Ano... možná bychom se mohli trochu ztišit...“ Její nadšení jako by přitahovalo stále víc krav. „Pššš!“ Neudělalo to na ni žádný dojem. Bezmocně jsem zíral na moře hovězího, které se v přízemí nashromáždilo; některé krávy přežvykovaly seno, případně kálely na podlahu, jiné opětovaly můj vyvalený pohled. Panikařit jsem nicméně začal ve chvíli, kdy jsem přes Yngvildřiny zvonky, její vzdychání a kravské zvonce zaslechl lidské hlasy.

„Drahá paní, kdybyste mohla – uf!“ Tentokrát jsem se pořádně praštil do hlavy, což mě kromě rostoucího děsu a nedobrovolného chtíče taky rozezlilo. „Zmlkni!“

Vypadalo to, že se k nám blíží hlouček Brázďanů. Soudě podle jejich hlasů, byli spíš zvědaví než vyděšení. Spěchat začali nejspíš až tehdy, když spatřili krávy ve dveřích stodoly, a bůh ví, co by udělali, kdyby přistihli cizáka, jak przní jednu z jejich ctnostných panen!